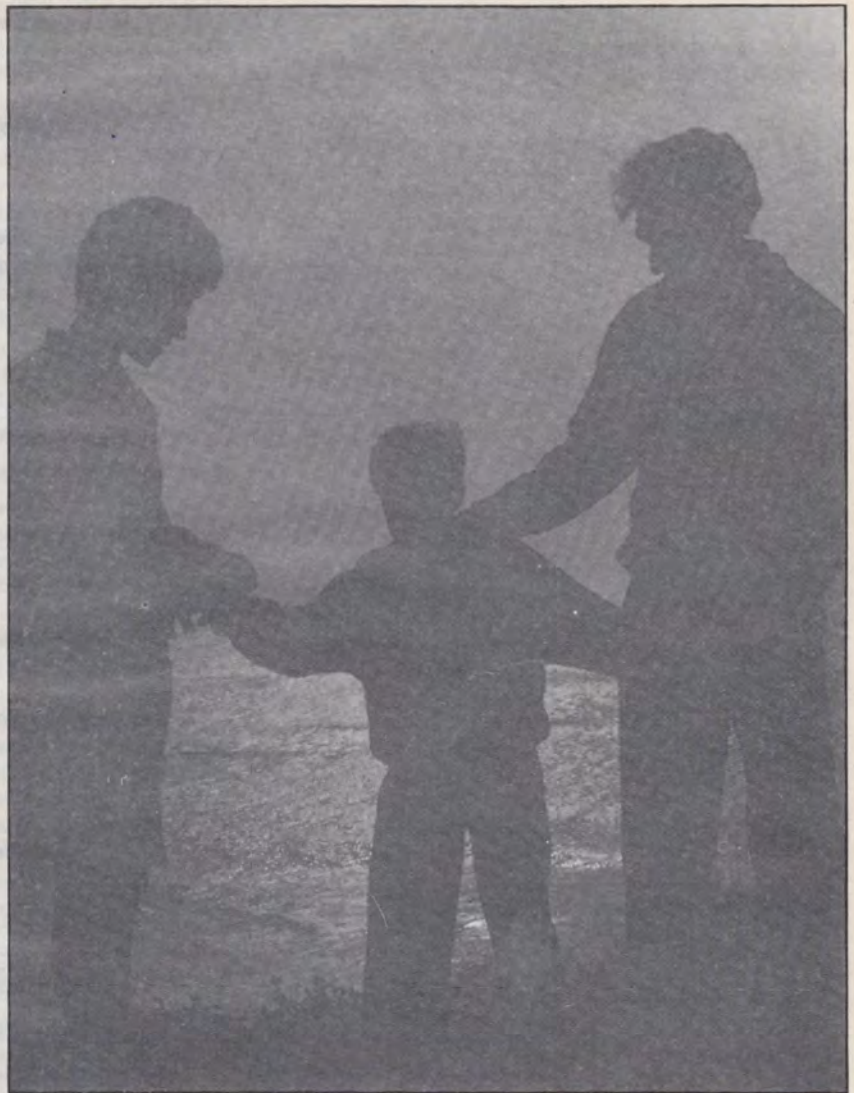

IANUARIE 1997

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Speranță pentru familia creștină

SUPLIMENT

BUN VENIT ÎN FAMILIE

6 Supuneți-vă alimentația unui control conștient

Primul dintr-o serie de opt articole care să transforme Anul sănătății și vindecării în 365 de zile ale sănătății și vindecării.

12 Mai mult decât o frecvență, un prieten - Vocea Speranței

13 Minunea căsătoriei

Pregătiți-vă din timp pentru Săptămâna căminului creștin și o vizită a lui Isus

16 Lumina lui Dum- nezeu în ochii unui copil

21 Mergeți în toată lumea

24 Ce e scris rămâne

Editorial
3,4,5

Colțul copiilor
19

Știri
23

În numărul viitor:

Angajament total față de Dumnezeu

Un document al Conferinței Generale care ne cere să ne examinăm viața personală și instituțională în lumina așteptărilor lui Dumnezeu.

Un alt fel de raport

În această toamnă, timp de aproape zece zile, am avut privilegiul să particip la lucrările Comitetului Anual al Conferinței Generale, ținut în Costa Rica.

Informațiile adunate și culese în timpul desfășurării lucrărilor la nivelul staff-ului bisericii vor marca pentru totdeauna viața și activitatea mea de pastor.

Zi de zi, am stat lângă fratele Folkenberg și lângă toată conducerea Conferinței Generale. Delegați ce reprezentau uniunii și diviziunii din toate părțile lumii m-au făcut să simt încă o dată că suntem o biserică presărată ca bobitele de sare, pe toată suprafața pământului, și că ni s-a încredințat cea mai solemnă lucrare.

Prima mea impresie a fost că sunt în mijlocul unui „jar de foc”, în mijlocul unor oameni foarte mari, care radiază atâta bunătate, calm, echilibru, teologie și credință.

Tot timpul s-a lucrat, s-a discutat și ne-am rugat cu toții pe genunchi, ca și pionierii bisericii, pentru reușita misiunii încredințate.

În acele zile, am avut simțământul că sunt într-un loc cu totul și cu totul deosebit; că sunt în acel loc în care Domnul vorbește „Îngerului bisericii din Laodicea”... Eram și eu acolo, lângă Îngerul bisericii, când El îi vorbea.

În celelalte zile, avea mare sală părea să devină o anticameră a Cerului, în care biserica rămășiței își făurea programele ei, angajând cei mai devotați și mai consacrați oameni ai

veacului, într-o lucrare plină de răspundere, înainte de încheierea istoriei.

Dincolo de această scenă, ce s-ar mai fi putut vedea, decât „Cerul”, cu toți cei mântuiți din toate veacurile, toți cei care au trudit și au suferit pentru Hristos, Domnul nostru!

Stelian Iacob, membru în
Comitetul Executiv al
Conferinței Generale

Roluri arogate, roluri încredințate (octombrie 1996)

Am citit de mai multe ori editorialul special din octombrie 1996, pentru că mi-a plăcut foarte mult. Chiar dacă sunt persoane care au obiceiul greșit să critice și să dezbină biserica, Dumnezeu va veghea la bunul ei mers.

Bineînțeles că și inițiativa abonării celor care au intrat de curând în biserică (editorial, octombrie 1996) este foarte bună. Experiența mea de 73 de ani în biserica adventă (am 87 de ani) îmi spune că Dumnezeu este Cel care vorbește minții celor puși în slujba Sa.

Costică Balotă, Berna, Elveția

Curierul printre cititori

Am observat dorința redacției ca Biserica să studieze cu plăcere *Curierul*, să aprecieze și să aștepte cu nerăbdare sosirea următorului număr. De aceea vă gândiți să faceți tot ce vă stă în putință, ca, în paginile revistei, frații să găsească rubrici și articole interesante.

Eu doresc să vă prezint un aspect care este scăpat din vedere sau pe care nu se pune un accent deosebit:

o revistă cu impact asupra cititorilor nu se poate scrie doar din biroul redacției. Ea este lipsită tocmai de pulsul vieții membrilor bisericii.

Am remarcat la membrii bisericii dorința de a fi la curent cu starea de lucruri din alte comunități, dorința de a ști despre frații care fac față aceluiași probleme, care continuă să lupte și să lucreze pentru Domnul Isus.

De exemplu: vreau ca cititorii să afle despre o acțiune a bisericii? Foarte bine, merge acolo un redactor al revistei, care să observe, să noteze, să fotografieze și apoi să scrie. Vreau ca cititorul să aprecieze un stil de viață sănătos? N-am decât să pun o singură întrebare mai multor frați din diferite comunități și zone ale țării, iar aceștia, prin răspunsurile lor, îmi vor oferi exact materialul dorit. Pentru aceasta, însă, este nevoie de muncă de teren.

Important este faptul că cititorii se vor regăsi în paginile revistei și ea va avea o mai mare influență asupra celor care o citesc.

Dacă revista va câștiga interesul fraților, prin materialele pe care le-ar conține și prin reclama făcută de cei implicați direct în realizarea ei, cred că ar putea să apară chiar și bilunar. Pot să afirm cu certitudine că nu prețul revistei este cel mai mare impediment al difuzării ei. Frații ar cumpăra cu bucurie, poate și săptămânal, o revistă care să le aducă valuri de informații în care să se regăsească.

Paul Csavdari, Reghin

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan, Ioan Cămpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suciu, Victor Zgunea

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție
Mihai Ghioldă

Tehnoredactare George Tancu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal
20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață și Sănătate.
Adresa: str. V. Brâniște nr. 29,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6726
Anul LXXIV nr. 1

Matei 24 – (1)

Proclamarea Evangheliei prin satelit, în cadrul programului „Descoperiri în profeție”, a dus o revitalizare a spiritului misionar în mii de biserici adventiste din lumea întreagă. În țara noastră, mai mult de jumătate dintre comunități au prezentat deja acest program, iar până la vară aproape toate celelalte o vor face. Puterea convingătoare a predicării fratelui Finley, resursele incredibile ale tehnicii moderne, însoțite de manifestarea Duhului Sfânt și susținute de consacrarea și eforturile serioase ale membrilor și pas-torilor bisericii au adus rezultate care prefigurează vestirea finală a Evangheliei și încheierea lucrării.

Un răspuns providențial

Am descoperit astfel un răspuns și la trei dintre cele mai tulburătoare întrebări care se ridică atunci când vorbim de încheierea lucrării: Ce va face Dumnezeu pentru cei care trăiesc în abundența materială și indiferența spirituală caracteristice vestului? Cum poate pătrunde Evanghelia în țările islamice, tot mai izolate în fanatism și intoleranță? Dar în uriașa Chină, încă prizoniera filosofiei comuniste și ostilă oricărei forme de misiune creștină?

Pentru lumea vestică, atât de individualistă și sceptică în chestiuni religioase, predicarea prin satelit este un răspuns providențial. Multe din comunitățile noastre din Europa occidentală trăiesc o renaștere a spiritului misionar. Beneficiile sunt incalculabile. Dar misiunea devine posibilă și pentru teritoriile închise - Islamul și China. Undele TV nu cunosc granițe! Echipamentul devine din ce în ce mai mic, mai eficient și mai ieftin, așa încât granițele dispar când este vorba de predicarea Evangheliei. Citim versetul 14 din Matei 24 și îl vedem deja altfel: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în

toată lumea... Atunci va veni sfârșitul”. Până acum, prin credință, aveam speranța că Dumnezeu va lucra pentru a-Și împlini voința. Dar acum vedem deja realitatea împlinirii acestui semn suprem între semnele revenirii Mântuitorului. A sosit timpul pentru profeția cea mai așteptată, cea mai scumpă inimii noastre de adventiști.

Zona de maximă tensiune

Dacă semnul ultim și culminant al revenirii se împlinește, ne putem aștepta ca și celelalte semne, a căror realitate o cunoaștem de multă vreme, să intre în zona de maximă tensiune. Domnul Hristos vorbește despre **pericolul amăgirilor religioase**. Așa cum în vremea Sa pretenția „Eu sunt Hristosul [Mesia]” nu putea înșela decât pe cei care îl așteptau pe Mesia, tot așa amăgirile acestui moment de apogeu al vicleniei satanice sunt special concepute pentru a distruge pe „cei aleși”. Amintirile din timpul când ne pregăteam pentru botez sau citeam textul de dimineață ne ajută să facem față unor polemici cu ignoranții, dar nu într-o confruntare cu cel mai inteligent și perseverent cercetător al Bibliei. Cunoașterea teoretică și nivelul de trăire a credinței pe care le socotim suficiente pentru a ne diferenția de lume nu sunt suficiente pentru a ne identifica cu cerul. Pavel ne spune că nu trebuie să fim înșelați dacă „noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită”, dar că trebuie să fim atât de înrădăcinați - ca trăire și cunoștințe - în adevăr, încât să-i putem spune „anatema” (Gal. 1,8).

Domnul Hristos vorbește mai departe de „**războaie și vești de războaie**”. Lumea în care trăim este tot mai înclinată spre violență și ură. Nici nu îndrăznim să ne gândim până unde va ajunge furia

războinică a omenirii în timpul sfârșitului. Dar, mulțumim lui Dumnezeu, trăim într-o țară fără război. Dar ziarele, radioul, TV ne țin mereu legați de zonele fierbinți, menținând interesul pentru crize. Noutățile ne constrâng să le dăm atenție *acum* - ce rost ar avea să citești mâine ziarul de ieri, sau să ascuți săptămâna viitoare știrile de azi. „Ochiul nu se mai satură privind, și urechea nu obosește auzind” (Ecl 1,8). Dar Biblia? O, ea este aceeași mereu, se poate citi oricând. Rugăciunea? Domnul ne ascultă oricând vrem noi să ne rugăm. În viața spirituală, nimic nu este urgent. Știrile sunt. Iar dacă războaiele nu ucid pe nimeni dintre noi, „veștile de războaie” ucid multe vieți spirituale. Domnul ne avertizează că aceste pericole spirituale vor atinge curând un apogeu incredibil.

Mai departe citim despre „**foamete**”. Primim adesea știri despre tragedia subnutriției care distruge vieți, mai ales de tineri și copii în multe părți ale lumii. Aproape că ne pierdem sensibilitatea asaltați de atâtea statistici cutremurătoare. Dar noi suntem preocupați de propriile noastre nevoi. Așteptările și pretențiile au crescut foarte mult, iar posibilitățile nu sunt pe măsură. Spectrul sumbru al scumpirilor ne îngrozește pe toți. Nu rareori ignorarea principiilor Reformei sănătății accentuează lipsa. Întrebarea cercetătoare din Isaia nu este luată în serios: „De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește?... Ascultați-Mă dar, și veți mânca ce este bun” (55,2).

Așa că grija pentru asigurarea hranei și a celorlalte trebuințe absoarbe multă energie, în dauna hrănirii spirituale. În timp ce deplângem pe cei ce pier prin înfometare, noi ne sinucidem prin inaniție spirituală. Și acest pericol va atinge punctul culminant când „oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ.” (Luca 21,26).
(*va urma*)

ab

Ucenicul pe care-l iubea Isus

„Unul din ucenici, acela pe care-l iubea Isus, stătea la masă culcat pe sânul lui Isus.“ Ioan 13,23

Expresia aceasta definește sentimentele unuia dintre cei doisprezece ucenici care L-au slujit pe Domnul Isus. Ori de câte ori vorbește despre sine, în Evanghelia pe care a scris-o, Ioan folosește această formulare, care redă sentimentele sale față de Isus.

Versetul de mai sus permite și o interpretare tendențioasă, în sensul că ar fi existat diferențe de afecțiune, de iubire și chiar de încredere din partea Mântuitorului față de ucenici. Oare aceasta este realitatea? Avea Ioan motive serioase ca să se simtă iubit mai mult decât ceilalți ucenici și, mai târziu, într-o manieră egoistă, să menționeze acest lucru în Evanghelia sa? Este adevărat că Ioan fusese unul dintre cei trei ucenici care au participat la proslăvirea Domnului Isus pe muntele schimbării la față și care fuseseră invitați să-L sprijine în rugăciunea din grădina Ghetsemani. Când era în agonie, pe cruce, Isus i-o încredințase pe mama Sa, spre îngrijire. Nu avea Ioan destule motive ca să-și autodefinească acest statut față de Isus?

Când simți că ești iubit, apreciat, când știi că ești de folos altora și când îți se cere colaborarea, sentimentul acesta îți dă curaj, putere, te face optimist; vei fi gata oricând de sacrificiu.

Criza din camera de sus îl surprinde pe Ioan cu capul rezemat pe pieptul lui Isus. În tabloul întunecat al frământărilor și tulburărilor sufletești din odaie, aici, lângă pieptul Domnului, era punctul de liniște, de siguranță, de echilibru și, mai ales, de încredere. În fața dilemei cu privire la vânzător, care îi alertase pe ucenici, Ioan stă liniștit, sprijinindu-se pe pieptul Domnului Isus.

Textul biblic ne arată că, la sugestia lui Petru, simțind iubirea lui Isus, Ioan are curajul să-L întrebe pe Învățător cu privire la identitatea trădătorului.

Cum s-a răsfrânt această atitudine a Mântuitorului asupra ucenicului, în crizele prin care urma să treacă?

După câteva ceasuri, „ucenicul pe care-l iubea“ Isus (Ioan 19,26) era prezent la un alt nivel al crizei, acolo unde nu mai era nimeni dintre colegii săi. El era pregătit să înfrunte eventual disprețul, alături de crucea pe care era răstignit Iubitorul său, și stătea ca un sprijin pentru mama disperată a lui Isus. Iubirea pe care o simțise ucenicul din partea Învățătorului Său era mult prea mare pentru ca Ioan să-L poată părăsi, indiferent de împrejurări.

În fața disperării Mariei Magdalina (Ioan 20,1-4), cu privire la dispariția trupului lui Isus din mormânt, „ucenicul pe care-l iubea Isus“ nu se lasă amăgit de o falsă solie și de o falsă concluzie privind evenimentul din prima zi a săptămânii, ci aleargă la locul cu pricina pentru a afla adevărul. Aici descoperă uimitoarea realitate a învierii Domnului Isus și, ca martor ocular al celor întâmplare, spune apoi lumii întregi acest adevăr.

Pe țărmul Mării Galileii, iată-i pe ucenicii resemnați, care se hotărâse să-și continue meseria lor anterioară, de pescari. Descurajați, după o noapte întreagă în care nu prinseseră nimic, la cuvântul unui Necunoscut, aruncă mreața în partea dreaptă a corăbiei. În fața minunii, „ucenicul pe care-l iubea Isus“ strigă: „Este Domnul!“ (Ioan 21,1-7), recunoscându-și imediat Maestrul.

„După ce au prânzit“, au pornit împreună spre sat. În urma Învățătorului, care își continua discuția cu Petru, știți cine mergea? Sigur, „ucenicul pe care-l iubea Isus“ (Ioan 21,20).

Încrederea lui din camera de sus a avut ca urmare curajul de lângă cruce, descoperirea adevărului de dincolo de mormânt, viziunea asupra lucrării, dorința și realitatea de a merge după Isus. Și toate acestea, pentru că Ioan simțea ceva deosebit din partea lui Isus pentru el, iar Domnul a hrănit aceste sentimente ale lui Ioan față de Sine.

Cred că este momentul să ne revizuiim atitudinea față de cei cu care lucrăm. Încrederea oferită celui de lângă mine va rodi încredere față de mine, iar aceasta va duce la o colaborare fructuoasă.

Nu am putea spune că Isus Și-a iubit ucenicii într-un mod diferențiat. Din partea lor au fost, însă, deosebiri. Modul lor de manifestare, de înțelegere, temperamentul și chiar comportamentul lor dovedesc acest lucru. Dar, în ce privește iubirea lui Isus față de noi, cuvântul proorocului este deslușit: „Domnul mi Se arată de departe: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!“ (Ieremia 31,3). Nu există nici o diferență în tratamentul Mântuitorului față de oricare dintre noi. Și apoi, dacă găsim vreo diferență în relațiile dintre noi, oamenii, să nu uităm că, de fapt, ceea ce contează este relația noastră cu Cerul. Aceasta este esența.

Iubirea Domnului Isus se revărsă neconținut asupra noastră. Biblia nu încetează să ne arate lucrul acesta. Trebuie doar să simțim această iubire, pentru a-i da posibilitatea să rodească încredere, stărnice, curaj, viziune, zel și, poate, chiar sacrificiu pentru Maestrul. Este cea mai frumoasă opțiune omenească posibilă. Și, mai ales, binecuvântată cu veșnicie.

Ioșif Suciu, președintele Conferinței Transilvania de Nord

1997

Anul sănătății și vindecării

Harul lui Dumnezeu pentru noi s-a prelungit cu încă un început de an. Vom avea din nou ocazii de mărturisire a iubirii Lui necuprinse pentru noi și de slujire a nevoilor semenilor noștri, după modelul divin. Va fi însă și un an de continuare a dezvoltării ființei noastre în toate dimensiunile ei, pentru că 1997 este **Anul sănătății și vindecării**.

Departamentul de sănătate și temperanță dorește să vă vină în ajutor. Începând cu prezentul număr al *Curierului adventist*, vă prezentăm, în fiecare lună, cele opt principii de viață sănătoasă, NEW START (nutriție, exercițiu fizic, apă, soare, temperanță, aer, odihnă, încredere în Dumnezeu). Aceste articole, pregătite de directorii departamentului de sănătate și temperanță de la conferințe și uniune, vor fi prezentate în fiecare biserică locală, începând cu luna martie 1997, în primul Sabat din lună, de preferință în cadrul serviciului divin de la ora 11. Recomandăm ca prezentatorul să fie un cadru medico-sanitar. Dacă nu este posibil, această sarcină va reveni pastorului sau presbiterului bisericii locale.

Veți observa că fiecare articol este însoțit de o așa-numită **FIȘĂ DE AUTOCONTROL**. Aceasta este concepută așa încât să vă servească drept ghid practic în aplicarea celor opt principii în viața dv. de zi cu zi. Din acest motiv, încurajăm multiplicarea din timp și distribuirea acestor fișe la nivelul bisericii locale. Deși poate părea o cheltuială nejustificată, suntem conștienți că ele sunt cheia reușitei acestui proiect. Altfel riscăm să nu avem decât niște predici pe care le uităm, uneori chiar înainte să ajungem de la adunare acasă.

Distribuția fișelor de autocontrol se va face la sfârșitul serviciului divin și numai după ce s-au oferit explicații cu privire la modul în care vor fi folosite. În principiu, ele servesc ca îndrumar practic, de autoevaluare zilnic și de integrare în modul de viață a principiilor sănătății. De aceea este important ca prezentarea acestor principii să se facă în primul Sabat din fiecare lună, pentru a îngădui timp suficient pentru verificarea, asimilarea și exersarea noilor deprinderi.

Domnul să vă întărească și să vă ofere viață din belșug!

dr. Gily Ionescu,

directorul Departamentului Sănătate și Temperanță al Uniunii

Inter-un clasament provizoriu al celor mai valoroase inițiative pentru 1997, eu aș da primul loc pe podium acestei inițiative, care transformă **Anul sănătății și vindecării** în 365 de zile ale sănătății și vindecării. Felicit din toată inima pe medicii Gily Ionescu și Lorant Szentagotay pentru acest program de aplicare practică a principiilor sănătății!

Biserica noastră a fost binecuvântată de Dumnezeu cu adevăruri revoluționare în domeniul sănătății și al vindecării. În prima jumătate a acestui secol, biserica din România a fost activă în acțiuni de instruire și reformă, care au îmbunătățit considerabil viața pentru zone întregi ale țării - zone în care până astăzi biserica noastră este puternică.

De mult simțeam nevoia unei noi ofensive reformatoare - atât pentru interiorul bisericii, unde mi-e teamă că s-a pierdut mult din atașamentul față de Reforma sănătății, cât și pentru exterior, unde timpurile dificile și confuziile care predomină îi cheamă insistent la activitate pe noii reformatori.

Doresc să reamintesc aici, la acest început de drum al sănătății și vindecării, ceva din articolul „O sănătate molipsitoare”, pe care l-am scris pentru calendarul agendă al acestui an.

Să luptăm cu mai multă energie împotriva bolii.

Biblia ne cere să ne tratăm corpul cu respect religios. „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?” De asemenea, Biblia ne îndeamnă să nu ne împăcăm cu păcatul și cu boala, căci acestea sunt în contradicție cu planul lui Dumnezeu. Domnul Isus obișnuia să întrebe: „Vrei să te faci sănătos?” În fața acestei întrebări, să nu vrei să te faci sănătos este păcat. Să începi lupta împotriva bolii, să începi tratamentul și să-l oprești doar pentru că te simți mai bine seamănă cu încetarea cuceririi Canaanului după primele succese. Ca și păcatul, boala trebuie stărpită.

Să progresăm cu hotărâre în trăirea echilibrată a principiilor sănătății.

Reforma sănătății cere reformare continuă. Când încetează, nu mai este reformă. Reforma nu încetează când cineva încetează să bea cafea, ceea ce este foarte bine, ci ne cere să petrecem timp suficient în natură. Reforma nu își atinge desăvârșirea când devenim vegetarieni, ceea ce este foarte bine, ci ne cere să fim moderați în folosirea lucrurilor sănătoase și să dezvoltăm priceperea pregătirii hranei sănătoase. Reforma nu înseamnă doar mișcare fizică, ci și echilibru între muncă și odihnă. Nu putem să fim mulțumiți cu realizările trecutului, ci ele sunt doar o încurajare pentru noi reforme. „Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte și nu vă mai uitați la cele vechi” (Is. 43,18).

În ce mă privește, mi-am făgăduit să-mi verific stilul de viață după fișele de autocontrol din articolele care vor urma. N-ați vrea ca, atunci când ne întâlnim, să ne întrebăm prietenește cât de consecvenți suntem în auto-evaluare și schimbare?

Adrian Bocăneanu,

este președintele celor aproape 70.000 de adventiști din România.

SUPUNEȚI-VĂ ALIMENTAȚIA UNUI CONTROL CONȘTIENT

„Sunt trei părți în ceea ce mâncăm: una pentru nevoile organismului, alta pentru plăcerile limbii și încă una pentru bolile care vor urma.” J. Vanaugres

Pe locuri... Fiți gata... Start!

A început cursa cu obstacole: NEW START.* De obicei, primul obstacol este și cel mai greu. **Nutriția!** În această lună, vom încerca, zi de zi, să trecem cu succes peste acest prim obstacol.

Despre nutriție s-a scris și s-a vorbit foarte mult, în ultimul timp (vezi *Curierul Adventist*, *Tablete de stil de viață*, *Dietoterapie-dieto-profilaxie*, *Rețete culinare vegetariene*). Dar practic, putem face vreo schimbare în alimentația noastră?

Pentru menținerea sănătății, este necesar nu numai să ne alimentăm, dar și să ne alimentăm rațional, înțelegând prin aceasta că alimentele trebuie să treacă în mod obligatoriu atât prin tractul digestiv, cât și prin sита rațiunii, care ne va indica mult mai precis alimentația cea mai bună.

Atât excesele, cât și carențele în ce privește nutriția, prin lipsuri cantitative sau calitative, își vor lăsa din plin amprenta asupra sănătății.

Pentru a verifica efectele alimentației unilaterale asupra sănătății, guvernul englez a autorizat

* Acronim englezesc (înseamnă „Nou început”), explicat în editorialul special de la pag. 5.

Lorant Szentagotay

efectuarea unui experiment științific cu caracter de unicat. La trei condamnați la moarte prin spânzurătoare, pedeapsa a fost comutată, cu asentimentul lor, în alimentarea cu un singur produs, adăugându-se apă după dorință. Fiecare dintre cei în cauză și-a ales, prin tragere la sorți, alimentul care urma să fie singura lui hrană - ciocolată, ceai sau cafea. Iată rezultatele experimentului:

- Condamnatul care a folosit ca aliment numai ciocolată a trăit în jur de opt luni, sucombând într-un moment în care infectarea și degradarea prin puroi a părților moi au ajuns la un prag limită.

- Cel care s-a hrănit exclusiv cu cafea a trăit aproape doi ani, organismul său arătând după moarte ca și când ar fi fost calcinat.

- Cel care a primit ca hrană doar ceai a trăit cel mai mult - aproape trei ani. În momentul morții, era atât de slab, încât cineva a putut citi ziarul *Times* cu ajutorul unui bec, a cărui lumină trecea prin corpul său devitalizat.

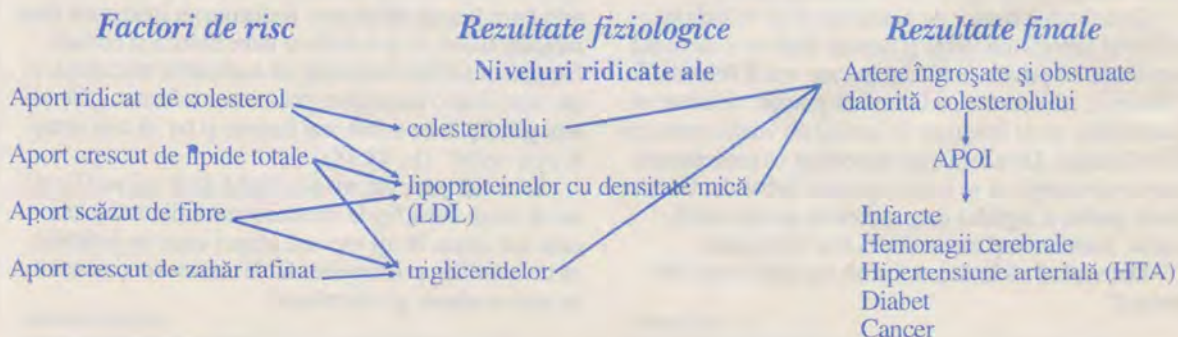
Chiar dacă în condiții normale omul nu ajunge într-o astfel de si-

tuație extremă, realitatea care decurge din această experiență dovedește cât de necesară este o alimentație rațională.

Nu putem să nu recunoaștem că astăzi, în era dezvoltării științelor, a calculatoarelor și a rachetelor, pe lângă nenumăratele realizări pozitive, civilizația și cultura ne-au adus o serie de prejudicii. Un număr tot mai mare de specialiști consideră că aceste neajunsuri reprezintă factori de îmbolnăvire, așa încât astăzi vorbim despre „bolile civilizației”.

Cele mai dăunătoare schimbări au avut loc tocmai în alimentația omului. Alimentele crude au fost înlocuite cu cele fierte, iar cele tari cu alimente moi. Se folosesc în exces proteinele și grăsimile animale, sarea de bucătărie și zahărul, condimentele și chimicalele. În locul cerealelor integrale, sunt consumate alimente rafinate, extrem de sărace în vitamine, în substanțe minerale și în fibre vegetale.

Oricât de paradoxal ni se pare, alimentele constituie unul dintre principalii factori de risc pentru omul de astăzi. Priviți doar schema de mai jos:

Medicii vorbesc astăzi tot mai mult despre „sindromul nutriției eronate”, care cuprinde o serie de boli cronice degenerative, produse de greșelile de alimentație (vezi tabelul alăturat).

Omul are nevoie de circa 40 de nutrienți (agenți nutritivi) pentru a-și păstra sănătatea. Aceștia includ, pe lângă sursele de energie (glucide, proteine, lipide), și vitaminele, substanțele minerale și fibrele. Nici un aliment nu conține toți nutrienții esențiali, în cantitatea de care avem nevoie. Prin urmare, trebuie să consumăm alimente variate, ca să ne apropiem cât mai mult de un regim alimentar adecvat și echilibrat. Însă pentru a putea realiza aceasta este absolut necesar să învățăm mai întâi, aidoma tablei înmulțirii, următorul tabel.

I. BOLI CARDIOVASCULARE

Hipertensiune arterială (HTA)
Cardiopatii ischemice
Accidente vasculare cerebrale

II. BOLI METABOLICE

Diabet zaharat
Gută
Dislipidemii
Obezitate

III. CANCERE

Mamar
Prostată
Colon
Gastric

Esofag
Pancreas
Faringian

IV. BOLI DIGESTIVE

Carii dentare
Diverticuloză
Boli hepatice cronice
Boliile pancreasului
Constipație
Boliile vezicii urinare

V. ALTE BOLI

Anemie
Osteoporoză
Alcoolism
Toxiinfecții alimentare

Grupa alimentară	Porții pe zi	Sursa	Conținut
Cereale integrale	6-11	Grâu, orez, ovăz, mei	Bogate în vitamine B, fibre, zinc
Leguminoase	3-5	Fasole, mazăre, linte	Bogate în fier, zinc, vitamine B, fibre
Zarzavaturi	3-5	În special cele verzi, cu frunze, și galbene	Bogate în riboflavină, vitaminele A și C, calciu
Fructe	2-4	Autohtone, tropicale	Bogate în vitaminele A și C, fibre
Nuci, semințe	2-3	Migdale, alune, nuci	Bogate în vitaminele B1, B6, E, calciu, zinc, fier
Lactate (degresate)	2-3	Lapte, produse din lapte	Calciu, vitaminele D, B12
Ouă, înlocuitori de carne, soia	2-3	Ouă, cuburi sau granule de soia	Fibre, calciu, vitamina B12
Sare, dulciuri, miere, Ulei vegetal	cantități reduse		

După ce l-am învățat, putem parcurge pas cu pas următoarele etape necesare, ca să trecem cu succes peste primul obstacol.

1. Consemnați zilnic fiecare bucăciță de mâncare. Folosiți în scopul acesta fișa de autocontrol de la sfârșitul articolului. La sfârșitul zilei, comparați totalul alimentelor consumate cu cantitatea ideală pe care trebuie să o mâncați.

2. Încercați să ștergeți din „vocabularul culinar” al familiei cuvântul „rafinat”. Eliminați treptat toate alimentele rafinate sau pe cele preparate din produse rafinate (zahăr, făină albă, unt etc.). Folosiți multe cereale inte-

grale. Ele vă oferă o senzație de sațietate de care aveți nevoie. Nu consumați altfel de pâine decât cea neagră sau integrală.

3. Faceți cunoștință cu dușmanul dv. cel mai aprig - lipidele (grăsimile) alimentare - și încercați să-l învingeți. Cineva spunea că lipidele stau:

- în farfurie, 3 secunde,
- în gură, 30 de secunde,
- în stomac, 30 de minute, iar
- în artere, 30 de ani.

Unele lipide (grăsimi) structurale sunt totuși esențiale pentru o serie de funcții ale organismului. De aceea, eliminați total din alimentația dv. lipidele dăunătoare și con-

sumați-le în cantități minime doar pe cele „utile”. Ocoliți aceste grăsimi:

• **Colesterolul** - este prezent exclusiv și întotdeauna în alimentele de origine animală (carne, produse lactate, brânză, ouă). Alimentele de origine vegetală nu îl conțin. Cu cât mâncați cantități mai mari de fructe, legume și cereale integrale, cu atât este mai ușor să mențineți controlul asupra colesterolului din sânge.

• **Lipidele oxidate** - iau naștere atunci când alimentele grase sunt expuse acțiunii aerului și căldurii. Dintre acestea, colesterolul oxidat, este cel mai mare dușman al arterelor.

Să nu uitați niciodată:

Este mai bun(ă)	Decât
Margarină	Unt, untură
Lapte smântânit	Lapte integral
Iaurt	Smântână
1 cană de brânză de vaci și 1 linguriță suc de lămâie	Brânză grasă
2 albușuri, 2 lingurițe de ulei vegetal	1 ou întreg
Coacerea, fierberea	Prăjirea

4. Încercați să renunțați la alimentele îndulcite cu zahăr. Folosiți cantități mari de fructe proaspete, în locul deserturilor și al celorlalte alimente și băuturi îndulcite cu zahăr. Reduceți zahărul la o treime în toate rețetele. Evitați bomboanele, înghețata, jeleurile, budincile, gemurile, sucurile concentrate. Să nu uitați că există și zahăr ascuns: un pahar de cola conține 17,5 g de zahăr; o lamă de gumă de mestecat - 0,2 g de zahăr; o prăjitură cu glazură de ciocolată - 150 g zahăr. Necesarul zilnic este de maximum 5 lingurițe (de zahăr).

5. Adăugați mai multe fructe în alimentația dv. Având un conținut bogat de fibre, vitamine și minerale, fructele reprezintă tocmai ceea ce vă este necesar pentru promovarea sănătății. În momentul în care ați ajuns să consumați fructe proaspete cel puțin de 3 ori pe zi, ați trecut deja, cu un picior, de primul obstacol.

6. Adăugați alimentației dv. alimentul cel mai neglijat din șirul celor care contribuie la sănătatea dv. - legumele. Fiind lipsite de colesterol, bogate în fibre vegetale și având un conținut scăzut în calorii și grăsimi, ele contribuie în mare măsură la plăcerea de a mânca și la sănătate. Obișnuiți-vă cu toate felurile de legume și îndeosebi cu cele bogate în vitamina A (morcovi, cartofi, dovlecei), pentru efectul lor anticancerigen.

7. Creșteți cantitatea de fibre în alimentație. Atunci când nu consumați pâine integrală, pierdeți cea mai bună sursă de fibre. Majoritatea biscuiților, a sortimentelor de pâine și a alimentelor pe bază de făină rafinată conțin prea puține fibre, vitamine și minerale.

De aceea, încercați să respectați următoarele recomandări:

- mâncați mai multă pâine neagră;
- mâncați mai multe fructe uscate (curmale, stafide, prune, caise);
- mâncați mai mult orez brun și tăiței din făină integrală;
- mâncați mai multe legume și fructe cu coajă;
- includeți în alimentație leguminoase ca mazărea, fasolea și linte.

Rețineți: Produsele de origine animală sunt complet lipsite de fibre.

8. Reduceți cantitatea de sare din alimente:

- îndepărtați solnița de pe masă;
- evitați să sarați mâncarea la masă;
- utilizați cu restricție alimentele bogate în sodiu, cum sunt: murăturile, măslinile, alunele sărate, covrigii cu sare.

9. Limitați-vă la maximum trei mese pe zi, fără să serviți nimic, dar absolut nimic, între mese. Unii ronțăie toată ziua, însă

nu uitați că și bietul dv. stomac are nevoie de odihnă. Limitați-vă la maximum trei mese pe zi, fără să serviți nimic, dar absolut nimic, între mese. Ultima masă din zi trebuie să fie mai ușoară decât celelalte și servită cu cel puțin 4-5 ore înainte de culcare. Dacă vreți să săriți peste o masă, aceasta să fie masa de seară. Micul dejun să devină masa principală, privind cantitatea de calorii consumate.

10. Să nu uitați apa. Cele 8 pahare de apă curată pe zi să fie consumate între mese, nu în timpul mesei.

După ce am parcurs aceste etape, în mod firesc se naște întrebarea: Vom putea vreodată să realizăm aceste schimbări? Înainte ca să dați un răspuns, înainte de a vă scuza, aduceți-vă aminte de un caz din „Marea carte a sănătății”. Pe marginea unui lac, stătea un paralizat, bolnav de 38 de ani. În disperarea lui, a zărit un străin care-i zâmbea. „Ai vrea să pășești din nou?”

„Dacă aș vrea? Imposibil! Știu din experiență, pentru că, în toți

acești ani, am încercat zadarnic să intru în apa lacului. Sunt tot aici, în așteptare. În așteptare!”

„Ridică-te în picioare! Ia-ți patul și pleacă la drum!”

În loc să obiecteze, ologul a făcut cum i se spusese. În timp ce se ridica, puterile vindecătoare i-au străbătut corpul. El a putut păși, pentru că a crezut în Isus, care acum nu mai era un străin pentru el.

Credeți că este mai greu să-ți schimbi obiceiurile culinare decât să te ridici și să pleci la drum după 38 de ani de paralizie? Da, omenește, prin propriile puteri, este greu, dar recunoscându-ne incapacitatea, cerând putere de la Domnul Isus, trebuie să acționăm prin credință, știind că puterea Sa este alături de noi. Iar atunci, primul obstacol va deveni cel mai frumos și cel mai ușor.

dr. Lorant Szentagotay este directorul Departamentului de Sănătate și Temperanță în Conferința Transilvania de Nord

FIȘĂ DE AUTOEVALUARE

Grupa Masa	Cereale	Legume	Fructe	Lactate	Leguminoase	Sare, ulei, zahăr, miere
Micul dejun						
Prânz						
Cina						
Total						
Nr. de porții recomandate Vârșnici Munci sedentare	6	3	2	2	2	f. puțin
Copii, fete tinere Persoane active	9	4	3	3	2-3	f. puțin
Munci grele	11	5	4	2	3	f. puțin

NOTĂ: O porție din fiecare categorie de alimente constă din:

- 1 felie de pâine, 1/2 de cană de cereale fierte, 1/2 de cană de paste fierte sau 1/4 de cană de mușli
- 1 cană de **zarzavaturi** crude, 1/2 de cană de legume crude tăiate, 1/2 de cană

de legume gătită sau 3/4 de cană de suc de legume

- 1 **fruct** întreg de mărime medie, 1/2 de cană de compot, 1/4 de cană de fructe uscate, 1 cană de fructe de pădure, 1/4 de cană de suc de fructe
- 1/2 de cană de **leguminoase** gătită (ex. fasole boabe fiartă), 1/4 de cană de semințe,

- 1/2 de cană de nuci, 2 albușuri de ouă sau 1/4 de cană de granule sau cuburi de soia
- 1 cană de **lapte** degresat, 1 cană de lapte de soia, 3/4 de cană de brânză de vaci, 50 de grame de telemea sau caș sau 1 cană de iaurt
- 1 linguriță de **sare**, 4-5 lingurițe de **zahăr** sau 2 linguri de **ulei**.

Comitetul anual al Uniunii

Ultimele luni ale anului sunt, de obicei, punctate de comitetele de sfârșit de an - începând cu Conferința Generală, urmată de Diviziunea Euro-Africa. Uniunea noastră și diferitele conferințe. În general, unele dintre deciziile mai importante ale Conferinței Generale urmează acest traseu, fiind preluate, discutate, votate și aplicate până când ajung să direcționeze activitatea bisericilor locale. De data aceasta, documentul adoptat de Conferința Generală sub numele de *Angajament total față de Dumnezeu* a fost cel care a plasat discuțiile la un înalt nivel de responsabilitate și seriozitate. Documentul cere fiecărei organizații și fiecărei instituții a bisericii să-și verifice activitatea nu după criteriile umane, ci în funcție de contribuția adusă împlinirea mandatului Evangheliei. Același document invită în mod calduș pe fiecare pastor și pe fiecare membru să dea cel dintâi loc în viață însărcinării evanghelice: "Duceți-vă în toată lumea și faceți ucenici din toate neamurile". Suntem somați să concepem o metodă deschisă de evaluare a poziției bisericii în relație cu porunca Domnului.

Nu este destul să măsurăm succesul după standarde lumești. Comunitățile, instituțiile, angajații și membrii bisericii își pot ușor găsi satisfacția în obiective atinse, probleme rezolvate, fonduri colectate, clădiri terminate, bugete echilibrate, acreditări obținute sau reînnoite și totuși să nu fie la înălțimea răspunderii înaintea lui Dumnezeu cu privire la mandatul evanghelic: „Duceți-vă ... învățați-i ... botezați-i ... faceți ucenici”.

Documentul urmează să fie publicat în numărul următor, împreună cu fragmente dintr-un interviu în

care fr. Folkenberg vorbește despre semnificația lui.

Recunoștință pentru Net '96. Raportul președintelui a dat un loc important laudei și bucuriei pentru lucrarea extraordinară a lui Dumnezeu prin Net '96. „Dacă acest comitet nu ar fi fost programat, ar fi trebuit oricum să convocăm o ședință extraordinară, o ședință de laudă și recunoștință, pentru că Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru noi. Pentru ca sunteți la fel de fericiți, încărcăți de rapoarte extraordinare de mișcătoare, care vorbesc despre providența divină la lucru în acest proiect, despre dovezile nebanuite de consacrare, sacrificiu și inteligență ale credincioșilor, despre sinceritatea și curajul celor atinși de Cuvântul mântuitor - cred că este potrivit să trecem de la stilul de raport la stilul psalmilor și al rugăciunilor de laudă. Este momentul potrivit ca să începem să fim conducători nu numai în planuri și administrație, ci și în laudă și adorare!” Și, pentru mai multe minute, întâlnirea comitetului s-a transformat într-o oră de rugăciune și de laudă.

"Net '96 a reprezentat un uriaș efort de echipă, mai mult decât orice altă activitate de până acum a bisericii. Mulțumim bunului Dumnezeu pentru viziunea curajoasă care a însușit pe inițiatorii acestui proiect de care ne-am putut împărtăși și noi. Ei sunt foarte mulți, dar doresc să menționez în mod special pe următorii: Robert S. Folkenberg, președintele Conferinței Generale, pentru viziunea promovării celor mai moderne și eficiente metode de proclamare a Evangheliei, împreună cu apelul la primirea și trăirea în noi a Evangheliei; Alfred McClure, președintele Diviziunii Nord-americane, pentru gen-

erozitatea de a împărtăși cu restul bisericii mondiale un program atât de costisitor produs în Statele Unite; Ulrich Frikart, președintele Diviziunii Euro-Africa, pentru inițiativa aducerii Net-ului în diviziunea noastră, în ciuda perspectivelor inițiale puțin promițătoare și pentru încurajarea neîncetată în rugăciune și prin facilitarea unei donații foarte importante; Erich Amelung, trezorerul Diviziunii Euro-Africa, pentru îndelunga răbdare cu care a acceptat creșterea continuă a comenzilor de echipament din România și pentru promptitudinea plasării comenzilor noastre, ceea ce a fost decisiv pentru primirea la timp a aparatelor de recepție; Reinhard Rupp, președintele Uniunii germane de nord, pentru curajul și stăruința cu care a promovat acest

Întâlnirea comitetului s-a transformat într-o oră de rugăciune și de laudă.

proiect în Germania, fără de care este foarte puțin probabil că NET '96 ar fi venit în Europa; Brad Thorp, pentru dedicarea și inteligența cu care a coordonat acest proiect pentru Europa și pentru sprijinul intens acordat țării noastre; Mark Finley, pentru incredibilul efort al predicării, pentru prezențarea sa temeinic biblică și adventistă, pentru încrederea curajoasă pe care ne-a inspirat-o în Duhul care convinge și convertește, pentru dragostea pe care i-am simțit-o pentru România; Guether Machel și Stefan Fraunberger de la Vocea Speranței, Germania, pentru susținerea tehnică de o valoare extraor-

dinară; Joszef Silvasi, președintele Uniunii maghiare, pentru traducerea în limba maghiară; Danny Shelton, președinte la Three Angels Broadcasting Network, și toți colaboratorii săi, pentru asigurarea transmisiei europene; Glenn Aufderhar, de la It Is Written, pentru participarea inspiratoare la întâlnirea pastorilor de la Brașov, mai 1996; tuturor donatorilor, cunoscuți sau anonimi, care au adus o contribuție foarte importantă.

Primul vot al comitetului a fost pentru a transmite fiecăruia o scrisoare oficială de mulțumire din partea uniunii. De asemenea, responsabilii acestui proiect la comunități, conferințe și uniune sunt îndreptățiți să primească un vot de mulțumire și prețuire.

„Un alt motiv de bucurie este angajarea în acest proiect a unora dintre comunitățile și grupele românești din Diaspora: Viena a raportat 17 hotărâri pentru botez, Hamburg, Chicago, Atlanta, Loma Linda; sunt de asemenea speranțe pentru Madrid, Roma, New York, Portland, etc. Astfel, aceste grupări sunt pe cale să găsească sensul existenței lor - misiunea pentru cei de aceeași limbă din diferitele țări în care se află.”

„Pentru prima dată în istoria creștinismului putem 'vedea' (până acum am 'crezut') că evanghelizarea globală este cu totul posibilă. Este timpul să abandonăm obiectivele misionare propuse și evaluate după metodele lumii și să luăm în serios obiectivul misionar al lui Dumnezeu: 'Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură'. Totodată, trebuie să învățăm și munca grea a evanghelizării - pregătirea serioasă a terenului și ceea ce urmează după stingerea reflectoarelor. Simt o mare povară pentru această parte disprețuită și aspră a lucrării, pentru ca membri plini de iubire, de credință și de pricepere să fie încurajați să

meargă să adune spicele risipite care fac parte din același seceriș. Doresc să ne luăm astăzi timp suficient să ne rugăm și să căutăm înțelepciune ca să știm cum să lucrăm pentru aceștia. La nivel instituțional, revista *Curierul Adventist* se va mări și modifica pentru a împlini nevoile celor de curând veniți. Au fost inițiate contacte promițătoare pentru un program relativ ieftin și rapid de construire a bisericilor de care avem nevoie pentru miile care se adaugă. Dar zona decisivă este comunitatea, acolo unde se realizează contactul inimii cu inima, al minții cu mintea. Domnul nu ne va părăsi acum, dacă Îl vom căuta cu stăruință și cu dragoste.

Experiențele misionare legate de Net '96 circulă în lumea întreagă printr-o versiune în limba engleză și prin poșta electronică. Numele bisericii din țara noastră apare frecvent în Buletinul președintelui Conferinței Generale, în *Adventist Review*, *Ministry* și alte publicații. Ieșită din izolare și nepuțință, biserica noastră devine o încurajare și o binecuvântare pentru toți și, odată, aceste binecuvântări se vor întoarce cu rod."

Raportul secretarului. Fratele Aron Moldovan a prezentat raportul statistic pentru primele trei trimestre ale anului, cu un total de 3513 persoane care s-au adăugat bisericii. „Deși creșterea prin botezuri și mărturisiri de credință este îmbucurătoare, creșterea netă nu ne satisface: sunt excluși anual un număr îngrijorător de persoane și mereu se acordă mai multe scrisori de recomandare decât se primesc, ceea ce este o anomalie. A fost anunțat un nou sistem de evidență statistică a membrilor, pe computer. Astfel, toți membrii vor fi înscrși în evidențele conferințelor, pe lângă evidența locală la comunitate."

Fratele Moldovan a menționat că, în lumina hotărâ-

rilor Adunării Generale a Uniunii din 3 august 1995, persistă următoarele nevoi: „Sporirea grupelor mici, multifuncționale; dezvoltarea spiritului de prietenie printre membrii noștri, facilitând astfel misiunea noastră și integrarea noilor membri; o mai bună mobilizare a laicilor în vederea realizării misiunii globale; sporirea responsabilității slujbașilor bisericii locale și a implicării acestora în activitățile bisericii; dezvoltarea rolului femeii în biserică; preocuparea specială pentru tineretul nostru; sporirea numărului de cadre didactice care lucrează în școlile noastre și în cele din afară; o mai substanțială implicare a medicilor noștri în împlinirea misiunii bisericii; îmbunătățirea imaginii publice a bisericii în societatea românească și o mai bună slujire pentru grupările etnice."

Situația personalului este următoarea: avem un număr de 109 pastori hironiți, 64 pastori asistenți, 78 pastori misionari și 67 lucrători bibliici, totalizând 314 angajați în funcții pastorale și didactice. La aceștia se adaugă 57 persoane în serviciile administrative, 157 colportori cu normă întreagă, 55 angajați la *Radio Vocea Speranței și Cuvântul Evanghelic*.

Declarații importante. Au fost adoptate două declarații de mare actualitate, transmise de la Conferința Generală, ca răspuns la violența în familie și la abuzul de natură sexuală asupra copiilor. Aceste declarații vor fi prezentate în numerele viitoare ale revistei, împreună cu planuri pentru aplicarea lor. Conferința Generală a pus de asemenea la punct o serie de recomandări cu privire la epidemia SIDA și modul în care aceasta afectează biserica.

Înființarea unui nou departament. În comunitățile noastre, surorile dețin majoritatea. Multe dintre ele întâmpină dificultăți speciale,

atunci când restul familiei nu le împărtășește credința. Alte nevoi specifice pot să rămână neîmplinite, în situația în care pastorii și prezbiterii sunt bărbați și există rezerve naturale în comunicare. Dar surorile, cu un minim de organizare, se pot sprijini reciproc într-o atmosferă de deschidere și încredere. În același timp, femeile creștine au un potențial misionar insuficient valorificat. Pentru a împlini nevoile specifice și pentru a le încuraja pe surorile noastre în slujire și misiune, a fost înființat un Departament al activităților femeilor, deocamdată la nivelul uniunii. Sora Teodora Nae a fost invitată să coordoneze inițierea activităților departamentului.

Alte hotărâri importante au fost: adoptarea programului prezentat de către Departamentul de sănătate pentru organizarea *Anului sănătății și vindecării*; modificarea sistemului de evaluare a activității pastorale, prin participarea unui număr mult mai mare de membri și simplificarea chestionarului de evaluare; Departamentul de tineret a lansat proiectul *Ioșua 1997 - Anul conducătorului*, care are scopul să-i implice pe tineri în purtarea responsabilităților, pentru o participare eficientă la misiunea bisericii.

Comitetele directoare ale instituțiilor bisericii. În aceeași perioadă au avut loc comitetele directoare ale *Editurii Cuvântul Evanghelic*, postului de radio *Vocea Speranței și Institutului Teologic*.

În domeniul publicațiilor, un mare număr de cărți și periodice a fost tipărit în 1996: 22 de cărți, cu un tiraj total de 407 400 exemplare, 12 periodice, cu un tiraj total de 411 000 exemplare, totalizând 111 milioane de pagini tipărite. Pe lângă asigurarea literaturii necesare pentru viața bisericii, este impresionantă creșterea uimitoare a evanghelizării cu literatură, numărul colportorilor fiind de cca

600, dintre care 157 cu normă întreagă. Fondul de colportaj pentru asigurarea stocurilor de literatură a fost asigurat de conferințe și uniune cu mari sacrificii, dar roadele lucrării sunt foarte încurajatoare. Persistă dificultăți în asigurarea personalului necesar pentru redacție și în mod special pentru publicațiile în limba maghiară.

Radio Vocea Speranței a ieșit dintr-o perioadă mai traumatizantă, generată de conflictul cu Consiliul Național al Audiovizualului, care este pe cale să se încheie în mod fericit, cât și de reducerile de personal din motive financiare. Studiourile de producție din București urmează să se mute la un loc cu studioul de emisie.

Institutul Teologic, care are o nouă conducere, cu fr. Alexandru Breja ca președinte și sora Carmen Rusu ca decan academic, se pregătește intens pentru transferul la complexul în construcție la Cernica, dar și pentru a răspunde cerințelor pastorale și misionare ale viitorului. Două hotărâri extrem de importante au fost adoptate, una privind perfecționarea sistemului de admitere, pentru a promova candidații cei mai angajați din punct de vedere misionar, iar cealaltă prevede intercalarea unui an de activitate practică evanghelică, după primii doi ani de studii. Programa a fost remaniată pentru a-i pregăti din timp pe studenți pentru acest an de lucrare. Orientarea misionară a Institutului este marcată și prin participarea tuturor studenților și profesorilor la un proiect evanghelic de o lună (martie), în cadrul Campaniei Naționale de Evanghelizare.

La comitetele desfășurate în zilele de 24 și 25 noiembrie, au participat frații Ulrich Frikart și Jean-Luc Lezeau, de la Diviziune, și Ron Watts, secretar asociat al Conferinței Generale. Toți aceștia adresează salutări frățești tuturor cititorilor *Curierului Adventist*.

Mai mult decât o frecvență, un prieten Vocea Speranței

„O viață mai săracă fără tine, Vocea Speranței“ - Feedback 1996

Constanța Tudor: „Mulțumesc pentru toate emisiunile. Sunt o persoană necăjită și vă ascult pentru că îmi face bine.“

Maria: „Sunt ortodoxă. Soțul, catolic. Trăim vremuri apocaliptice. Dumnezeu v-a trimis să vestiți aceste solii în aceste timpuri.“

Fam. Țioldan: „Suntem o familie de nevătători și ascultăm cu bucurie emisiunile dv. în fiecare zi. Sunteți o biserică în casa noastră.“

Teodora: „Vă mulțumesc pentru că existăți. Am trăit momente grele în ultimii cinci ani, dar postul dv. de radio mi-a dat speranță, curaj și încredere în Dumnezeu.“

D-na Pantea: „Sunt o sugativă și iubesc tot ce aud de la dv. Nu-mi place să mă deranjeze cineva între orele 11 și 13.“

Ion Vasile: „Vă simpatizez foarte mult. În urma studiului personal, am ajuns la concluzia că sunteți cel mai aproape de adevăr și doresc să practic principiile acestei biserici.“

Elena Sărățeanu: „Vă mulțumesc pentru că ați contribuit la transformarea mea. Pe 25 ianuarie 1997, va avea loc botezul.“

Între înfrângere și victorie - Retrospectivă 1996

- 1 martie - Prin deciziile Consiliului Național al Audiovizualului (CNA) nr. 3 și 11, *Radio Vocea Speranței* (RVS) își încetează emisiia.

- 20 martie - se deschide acțiunea judecătorească.

- 1 aprilie - RVS câștigă prima etapă a procesului la Curtea Supremă și reîncepe emisiia.

- 20 mai - eroare judiciară. RVS își încetează emisiia pentru trei luni.

- 9 august - RVS recâștigă prima etapă a procesului și reîncepe emisiia.

- 1 noiembrie - Radio Total (postul de radio care emitea în partaj cu RVS, pe aceeași frecvență) se transferă pe o altă frecvență.

RVS rămâne cu două ore de programe pe o frecvență liberă, ceea ce a dus, probabil, la pierderea unui mare număr de ascultători.

- decembrie - RVS obține mărirea spațiului de emisie de la 2 ore la 6 ore, mărirea puterii de la 100 W la 500 W în București și aprobare pentru construirea a două stații proprii la Brașov și Constanța. Anterior se emitea prin stațiile închiriate.

1997 - Punct și de la capăt

Suntem obișnuiți să o luăm de la capăt. Aici, la *Radio Vocea Speranței*, fiecare zi este un început. Deși presiunea timpului, loviturile dure și surprizele neplăcute nu reușesc să ne mai sperie, există, totuși, bariere care par de netrecut. Trei ani de viață pentru un post de radio nu înseamnă mult, dar înseamnă enorm când întâlnești oameni care au nevoie de ajutor. Pentru ei, *Vocea Speranței* este o rază de lumină în întunericul spiritual, o bucurie în universul sărăciei și al bolii în care zac. Uneori, am trimis cărți acestor oameni. Alteori, i-am vizitat. Însă resursele noastre financiare și umane sunt limitate. De aceea, este numai firesc să ne întrebăm ce vom face în 1997 pentru acești oameni. Când, unde și cum vom investi încrederea noastră și banii noștri? Cât de des și de ce să ne rugăm pentru o voce pe care nu o auzim clar în orașul nostru? Sunt întrebări justificate și nu sunt deloc ușoare. Credem, însă, că Dumnezeu va da putere, înțelepciune și belșug celor care se vor hotărî irevocabil să sprijine lucrarea Sa prin radio.

De ce să investesc încredere, bani, rugăciune, pentru Radio Vocea Speranței?

INCREDERE: Pentru că, mai mult decât oricare altă acțiune a bisericii noastre, lucrarea prin radio aduce mângâiere, curaj, orientare morală și credință pentru oricine. Ea ne face, atât pe realizatori, cât și pe ascultători, beneficiarii unei făgăduințe specifice: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii“ (Apoc. 1,3). *Vocea Speranței* se întregrează într-un organism mondial, cu un rol fără egal în misiunea bisericii noastre - AWR (*Radio Mondial Adventist*). Dumnezeu a dat deja semne de netăgăduit ale binecuvântării Sale pentru echipa tânără, inimoasă și consacrată a realizatorilor emisiunilor RVS. (Ioan Bocăneanu, președintele Uniunii)

BANI: În cadrul bugetului pentru anul 1997, sumele necesare activității RVS se ridică la aproape jumătate din totalul cheltuielilor departamentale. Aceasta ne creează suficiente îngrijorări, deși recunoaștem că ele nu reprezintă decât minimum pentru funcționarea acestei instituții. Credem, totuși, că sacrificiul făcut de biserică își va găsi adevărata valoare în oamenii care vor putea să audă în continuare, în mod direct, mesajul Evangheliei și, astfel, niciodată nu vom putea spune că am cheltuit prea mult pentru RVS. (Ioan Câmpian Tătar, trezorerul Uniunii)

RUGĂCIUNE: Iubiți frați, merită să investiți în *Vocea Speranței* rugăciunile dumneavoastră și în cursul anului 1997, deoarece, pe calea undelor, Evanghelia veșnică ajunge în locuri greu accesibile, încălzește inimi și aduce speranță în multe case. Merită să vă rugați pentru *Vocea Speranței*, pentru că radioul este un mijloc mass-media care creează o imagine favorabilă bisericii noastre. Vă invit să vă rugați, în mod special, pentru ca Dumnezeu să descopere noi susținători ai acestei lucrări; rugați-vă și pentru ascultătorii noștri din România și din întreaga Europă; și nu uitați să vă rugați și pentru frații dumneavoastră care lucrează la radio. Vă mulțumesc. (Daniel Amarghioalei, director RVS)

Felicitări fiecărui nou cititor al *Curierului Adventist*!

Și iată pentru ce:

• pentru că L-ai primit pe Isus ca Mântuitor. Ai luat o hotărâre curajoasă, care te face părtaș la darul vieții veșnice;

• pentru că, devenind adventist, ai intrat într-o familie numeroasă, prezentă aproape pe tot globul, din ce în ce mai unită, mai sănătoasă, mai educată, mai optimistă, mai generoasă;

• pentru că ai descoperit *Curierul Adventist*, care nu numai că îți aduce în casă universul creștinismului adventist, oferindu-ți lunar noutăți, interviuri, subiecte spirituale și practice din belșug, dar îți dă ocazia să devii o parte activă a comunicării, vorbind prin *Curierul Adventist* despre ce înseamnă Isus pentru tine, despre bucuriile și tristețile tale, despre ce ai descoperit și despre ce ai vrea să înțelegi;

• dar mai ales pentru că acum ai pus deoparte o jumătate de ceas ca să citești *Suplimentul Bun venit în familie*, scris special pentru tine!

Ce vei găsi în aceste patru pagini? Mai întâi vei afla câteva lucruri interesante despre familia ta spirituală - unde locuiește, cât este de numeroasă, cu ce se ocupă până vine Domnul.

Următoarele două pagini vor fi întotdeauna un studiu biblic privind convingerile doctrinale care ne unesc în familia noastră spirituală - astăzi despre Isus, temeiul credinței noastre, iar în numărul următor despre Sfânta Scriptură, izvorul credinței noastre. Ultima pagină este o călătorie în trecutul fascinant al familiei adventiste - astăzi despre mari oameni ai credinței din diferite biserici care au pregătit intrarea creștinătății în epoca premergătoare revenirii scumpului nostru Mântuitor și Domn Isus Hristos.

Ești cumva surprins că ai primit această revistă fără să fi făcut abonament? Cineva a făcut asta de dragul tău - peste șase luni va trebui să-ți reînnoiești singur abonamentul. Între timp *Curierul Adventist* îți va deveni un prieten apropiat.

Aceste patru pagini sunt scrise pentru tine; mai mult decât atât: ele pot să fie scrise despre tine și chiar de tine. Istoria convertirii, crizele și victoriile vieții noi, primele experiențe misionare - iată tezaurul credinței pe care ești invitat să-l pui în circulație, prin *Suplimentul Curierului Adventist*.

Biserica adventistă în cifre *

Membri, biserici, angajați

Membrii bisericii pe glob	9.055.495
Biserici în toată lumea	40.194
Pastori hirotoniți	12.590
Total angajați activi	144.022

Misiunea ei

Țări în care se lucrează	233
Diviziuni	11
Uniuni	88
Conferințe, misiuni și câmpuri	465

Programe educative

Școli primare	4.522
Școli secundare	930
Colegii/Universități	81
Total centre de învățământ	5.533
Total absolvenți	913.315

Școala de Sabat

Școli de Sabat active	85.987
Membri ai Școlii de Sabat	10.360.712

Instituții și personal medical

Spitale și centre de sănătate	157
Clinici și dispensare	349
Cămine de bătrâni și orfelinate	99
Avioane și ambarcațiuni medicale	30
Medici și dentiști	3.675
Cadre sanitare medii	15.439
Pacienți consultați la cabinet	8.880.209
Fabrici de alimente	28

Publicații

Edituri	56
Colportori evangheliști	7.485
Limbi în care se publică	229

Radio și televiziune

Emisiuni de radio	1.208
Emisiuni de TV	1.274

* Datele au fost oferite de Oficiul arhivelor și statisticilor de la Conferința Generală și se referă la sfârșitul anului 1995.

BUN VENIT ÎN FAMILIE

ISUS...

Noi credem că Dumnezeu Fiul cel veșnic S-a întrupat în Isus Hristos. Prin El au fost create toate lucrurile, prin El se descoperă caracterul lui Dumnezeu, se aduce la îndeplinire mântuirea neamului omenesc și lumea este judecată. Dintotdeauna Dumnezeu adevărat, El a devenit, totodată, om adevărat, Isus Hristos. El a fost conceput de Duhul Sfânt și născut din fecioara Maria. El a trăit și a fost ispitit ca orice ființă omenească, dar a exemplificat în mod desăvârșit în viața Lui neprihănirea și iubirea lui Dumnezeu. Prin minunile Sale, El a manifestat puterea lui Dumnezeu și a fost recunoscut ca fiind Mesia cel făgăduit de Dumnezeu. El a suferit de bunăvoie și a murit pe cruce pentru păcatele noastre și în locul nostru, a fost înviat din morți și S-a înălțat la cer, ca să slujească în favoarea noastră în sanctuarul din cer. El va veni iarăși, în slavă, ca să aducă eliberarea finală poporului Său și să restabilească toate lucrurile. (Ioan 1,1-3.14; Col. 1,15-19; Ioan 10,30; 14,9; Rom. 6,23; 2 Cor. 5,17-19; Ioan 5,22; Luca 1,35; Fil. 2,5-11; Evr. 2,9-18; 1 Cor. 15,3.4; Evr. 8,1.2; Ioan 14,1-3).

Puncte fundamentale, 4

Dintre toate numele date vreodată copiilor, unul stă deosebit, solitar, neclintit. Deși mulți folosesc acum acest nume în înjurături sau în glume, într-o zi orice genunchi din cer și de pe pământ se va pleca în fața Celui care îl poartă și orice limbă va declara că El este Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Acest nume este cel mai dulce sunet care iese de pe buzele copiilor; el ne susține în tot timpul vieții și el va fi siguranța noastră, când vom porni în călătoria noastră finală. În centrul credinței adventiste stă o Persoană, nu un crez sau un set de reguli. În Isus se ancorează speranțele noastre. Isus va fi tema laudelor noastre în toată veșnicia.

Cine este Isus?

Domnul Isus Însuși a pus întrebarea: „Dar voi, cine ziceți că sunt?” (Mat. 16,15). Cine a fost acest Om de origine socială modestă, acest Tâmplar din Nazaret, acest Predicator și Vindecător itinerant, pe care romanii L-au răstignit? Un om bun? O celebritate? Profet? Martir? Cea mai bună persoană care a trăit vreodată? Am putea spune pe oricare dintre ele despre Isus, însă El a pretins că este mai mult. El nu S-a considerat doar om, ci Fiul omului, titlu care sugerează ideea de om reprezentativ.

Pavel, înțelegând aceasta, îl numește pe Isus Al doilea Adam (1 Cor. 15,45). Isus stă în fruntea unui nou neam, unei noi familii, unei noi omeniri. El aduce înapoi tot ce s-a pierdut în primul Adam. Asemenea lui Adam, Isus din Nazaret a fost părtaș sângelui și cărnii (Evr. 2,14). Fiind pe deplin și într-adevăr om. El a suferit căldura și frigul, foamea și durerea, mânia și ispita, iar în cele din urmă însăși moartea.

Însă Isus a fost mai mult decât om. Când Petru a strigat: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Isus nu l-a corectat. Ci a spus: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri” (Mat. 16,16.17). Isus n-a avut un tată omenesc. Duhul Sfânt a venit asupra fecioarei Maria, așa încât copilul din pântecele ei a fost atât Dumnezeu, cât și om. Emanuel - Dumnezeu cu noi.

Cititorule, tu ce zici? Cine zici tu că este El?

Ce a făcut Isus?

Niciodată n-a vorbit vreun om ca Isus (Ioan 7,46); niciodată n-a trăit vreun om ca Isus. „El mergea din loc în loc, făcea bine” (Fapte 10,38) - vindeca pe bolnavi, aducea vești bune celor săraci, binecuvânta copiii, hrănea pe cei flămânzi, învia pe morți. Ce viață! O viață plină de generozitate și bunătațe, de noblețe și cinste. O viață care se revărsa continuu, ca să-i ridice pe toți pe orbita ei. O viață care ardea de dreptate și nepărtinire, oferind demnitate și respect de sine păgânilor și femeilor, păcătoșilor și desfrânatelor.

Întreaga Sa viață a fost exemplară. Totuși, cele patru Evanghelii se concentrează asupra patimilor Lui - evenimentele de la sfârșitul vieții Sale, care au condus la Calvar. Moartea Domnului Isus n-a însemnat un eșec; din contră, a însemnat realizările Sale. Prin moartea Lui, Dumnezeu a intrat în experiența nenorocirii și deznădejzii noastre, în vinovăția și disperarea noastră, în moartea noastră. A luat-o asupra Sa și ne-a eliberat.

„Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El nu contribuise cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi nu contribuiserăm cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. Prin rănile Lui suntem tămăduiți.” (Hristos, Lumina lumii, pag. 15).

Calvarul este centrul de greutate al veacurilor. Acolo Isus, Fiul lui Dumnezeu, a câștigat marea luptă, a garantat triumful final al adevărului și dreptății. Acolo S-a adus pe Sine ca jertfă vie, sfântă și desăvârșită, ca să ridice păcatul lumii (Ioan 1,29). Nimic nu poate și nu trebuie să fie adăugat vreodată la ce a realizat El acolo.

Însă lucrarea Domnului Isus pentru noi nu s-a terminat la Calvar. Înviat din

centrul tuturor speranțelor noastre

mormânt, El slujește în curțile cerului ca Marele nostru Preot (Evrei 8,1.2). El, Judecătorul tuturor, va reveni în curând, nu în vederea păcatului, ci pentru ca să-Și primească stăpânirea și să-Și ia la Sine pe poporul Lui (Evr. 9,27.28).

Isus. Acest nume ne dă speranță. Viitorul nostru, în această viață și dincolo, depinde de ce facem noi cu acest Om care a murit pe cruce. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

Ce înseamnă Isus astăzi

Domnul Isus a schimbat complet lucrurile când a fost pe pământ; El face aceasta și astăzi, dacă Îl lăsăm.

- *El este viu!* Putem să-L cunoaștem, să umblăm cu El, să-L avem ca prieten al nostru (1 Petru 1,8.9). Putem să ne încredem în El. Cei care Îl iau pe cuvânt descoperă în experiența lor că Isus a spus adevărul despre Sine. El este Mesia. Fiul viului Dumnezeu. El este Mântuitorul lumii și Mântuitorul meu.

- *Descoperim cine suntem.* Numai văzându-L pe El vedem cine suntem și ce putem deveni. Astfel începem să înțelegem planul lui Dumnezeu pentru noi (1 Ioan 3,1.2). „Mai înalt decât cea mai mare înălțime la care poate ajunge gândirea omenească este idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi. A fi asemenea lui Dumnezeu - asemănarea cu El în caracter - este ținta care trebuie să fie atinsă” (Education, pag. 18).

- *Viața pe calea lui Isus.* Viața pe calea lui Isus este viața transformată. Este viața care are o importanță și un scop, viața plină de avânt și de energie. „Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10,10). Această promisiune se împlinește și astăzi (Fil. 4,19; Rom. 8,32)

Cum Îl înțeleg adventiștii pe Isus

Afirmările de mai sus cu privire la Domnul Isus - la persoana și la lucrarea Lui - îi așează pe adventiști în centrul solid, biblic, al moștenirii creștine. Unii dintre primii adventiști au preluat părerea că Domnul Isus a fost creat în trecut îndepărtat, părere a cărei origine este foarte veche. Însă Ellen White, în mod deosebit, a subliniat preexistența Sa veșnică, într-un limbaj foarte clar: „În Hristos e viața originară, neîmprumutată, pe care o are prin Sine Însuși” (Hristos, Lumina lumii, pag. 492).

În prezent, unii adventiști discută natura omenească a Domnului Isus: A fost natura Lui exact ca a noastră - cu tendințele noastre spre păcat - sau nu? În diferent de părere pe care o avem despre subiectul acesta, credința adventistă face, totuși, următoarele afirmații: (1) Isus a fost pe deplin Dumnezeu; (2) Isus a fost pe deplin om; (3) natura divină și cea umană au fost unite într-o persoană; (4) suferințele și ispitele Sale au fost reale, existând posibilitatea ca El să cadă; și (5) Isus a fost fără păcat, un Mântuitor desăvârșit.

Există, deci, cu privire la Domnul Hristos, vreun aspect care adventiștii îl înțeleg în mod unic? Nu unic; ci, în două aspecte pe care le subliniem, noi păstrăm punctele de vedere care au dispărut aproape cu totul din alte biserici. În primul rând, noi înțelegem persoana și lucrarea Domnului Isus în contextul marii lupte dintre El și Satana. Planul de mântuire este cuprinzător, întinzându-se dinainte de creațiune până la restabilirea tuturor lucrurilor. În al doilea rând, noi studiem lucrarea Domnului Hristos după cruce. Slujirea Lui în sanctuarul din cer. Această lucrare nu adaugă nimic la eficiența morții Sale ispășitoare, însă arată că El este activ în favoarea poporului Său astăzi, pe măsură ce evenimentele se grăbesc spre punctul lor culminant.

Dorim ca Domnul Isus să fie în centrul fiecărui subiect care va fi tratat pe aceste pagini, în viitor. Căutăm să fie prezentări bazate pe Biblie, care vin în atingere cu viața din zilele noastre, dar mai presus de orice, „am vrea să-L vedem pe Isus” (Ioan 12,21). Pentru că „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apoc. 5,12)

1. Preexistența veșnică a Domnului Isus înseamnă :

- a. nașterea Sa la Betleem.
- b. că El a fost creat în trecutul îndepărtat.
- c. că El există din veșnicii, înainte de tot ce a fost creat.

2. Întruparea Domnului Isus a reprezentat:

- a. începutul existenței Sale.
- b. anul 1 al erei noastre.
- c. îmbrăcarea divinității Sale în corp omenesc.

3. Prin întruparea Sa, Domnul Hristos a primit corp omenesc:

- a. până când a murit pe cruce.
- b. până la înălțarea Sa la cer.
- c. pentru totdeauna.

4. Moartea Domnului Isus pe cruce:

- a. a însemnat biruința Sa deplină și definitivă asupra lui Satana.
- b. a desființat Legea Celor Zece Porunci.
- c. garantează mântuirea desăvârșită a tuturor oamenilor, indiferent de alegerea lor.

5. Lucrarea Domnului Isus pentru neamul omenesc:

- a. s-a încheiat la cruce.
- b. a încetat o dată cu revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii
- c. continuă și astăzi, prin Duhul Sfânt pe pământ și prin mijlocirea Sa ca Mare Preot al nostru în cer.

Răspunsuri

1. c. vezi și Ioan 1,1-3. „În Hristos e viața originară, neîmprumutată, pe care o are prin Sine Însuși” (Hristos, Lumina lumii, pag. 492).

2. c. vezi și Is. 7,14; 9,6; Ioan 1,1-3.14.

3. c. vezi și Mat. 25,31; Fapte 1,11; Fil. 3,21; Apoc. 14,14.

4. a. vezi și Gen. 3,15; Col. 2,15; Evr. 2,14.

5. c. vezi și Mat. 28,20; Ioan 16,7.8; Evr. 8,1.2.

Îl voi vedea pe Cel după care tânjește sufletul meu

William Miller (1782-1849)

Miller n-a intenționat să devină predicator, nici să înființeze o mișcare sau o biserică nouă. El a răspuns unei chemări divine. A studiat intens Biblia timp de doi ani, și apoi încă treisprezece ani, pentru a-și verifica concluziile, până când a fost convins de corectitudinea calculului pe care le făcuse. Căutând înțelesul profeției din Daniel 8,14, despre curățirea sanctuarului, ajunge la convingerea că Domnul Isus Se va întoarce pe pământ la sfârșitul celor 2300 de zile-ani, în jurul anului 1843. O voce lăuntrică îl îndemna să spună lumii ce descoperise, pentru ca oamenii să se pregătească pentru venirea Domnului.

În august 1831, convins că Dumnezeu îl cheamă să predice această solie, Miller a consimțit să o facă, dacă va fi invitat. În mai puțin de o oră după ce și-a luat acest angajament, a primit exact o astfel de invitație, pentru a doua zi. Acesta a fost începutul marii redeșteptări a celei de a doua veniri a Domnului Hristos.

În următorii opt ani, Miller a primit atât de multe invitații de a predica, încât era imposibil să răspundă la toate. Abia în toamna lui 1839, redeșteptarea millerită a început să ia amploare națională. În acel an, Joshua V. Himes (1805-1895), pastor baptist din Boston, adept al temperanței și luptător pentru desființarea sclaviei, a primit solia lui Miller, consacându-și tot timpul pentru a programa, a strânge fonduri și a organiza conferințe ale lui Miller în cele mai mari orașe americane. Astfel, vestea despre a doua venire, predicată de Miller, a ajuns să fie cunoscută pe tot cuprinsul Statelor Unite, iar mulți oameni talentați și energici au fost atrași în mișcarea millerită.

Doi dintre aceștia au fost Josiah Litch și Charles Fitch. Josiah Litch, un renumit predicator metodist și un bun cunoscător al profețiilor biblice, a scris o carte în care sublinia importanța predicării lui Miller, iar prin vorbirile sale publice a influențat mii de oameni. În 1838, fuseseră publicate pentru prima dată prezicerile lui Litch despre pierderea supremației Imperiului Otoman în 1840, conform celor scrise în Apocalipsa. Împlinirea lor a făcut ca oamenii să ia în serios vestea celei de-a doua veniri și să cerceteze profețiile. Charles Fitch, pastorul uneia dintre cele mai mari biserici con-

gregaționale din Boston, a auzit solia celei de-a doua veniri a Domnului, predicată de Litch. El a desenat hărțile profețiilor din Daniel, arătând cum s-au împlinit ele în trecut și că profeția din Daniel 8,14 urma să se îplinească în jurul anului 1843. Aceste hărți au ajuns atât de răspândite, încât erau folosite practic de toți predicatorii milleriti.

Întâlnirile millerite au atras zeci de mii de oameni. Solia revenirii Domnului Hristos a dus la convertirea multora și a contribuit la redeșteptarea și revitalizarea bisericilor protestante în general.

Însă această redeșteptare remarcabilă a avut și dezamăgiri. Pe măsură ce s-a dezvoltat, un număr crescând de entuziaști au subliniat judecata finală și sfârșitul lumii, într-un fel care a făcut ca millerismul să fie asociat cu fanatismul. Domnul nu a venit între primăvara lui 1843 și primăvara lui 1844, așa cum au așteptat la început milleriti. După o oarecare confuzie și nesiguranță, Samuel Snow i-a convins pe ceilalți milleriti că profeția aceasta urma să se îplinească pe 22 octombrie 1844, dată care corespundea cu Ziua Ispășirii din calendarul iudaic, ziua în care avea loc curățirea sanctuarului, în timpul vechiului Israel. Aceasta a inspirat mișcarea adventă cu un nou avânt, prin puterea Duhului Sfânt. Ultimele luni, înainte de 22 octombrie 1844, au fost pline de rugăciune, de sacrificiu și de bucurie. Mulți renunțaseră la serviciu și își vânduseră averea, pentru ca să vestească revenirea Domnului Hristos. De aceea, când El nu a venit la timpul așteptat, cei care renunțaseră la toate au fost zdruncinați de ceea ce a ajuns să fie cunoscut ca Marea Dezamăgire. Unii dintre milleriti au ajuns după aceea să păzească Sabatul și au format biserica adventistă de ziua a șaptea.

William Miller a continuat să creadă neabătut că revenirea Domnului este iminentă. „Fraiților”, a spus el, „rămâneți tari; eu mi-am fixat în minte un alt timp și aici vreau să rămân, până când Domnul îmi va da mai multă lumină. Acel timp este astăzi, astăzi și ASTĂZI, până când va veni El și Îl voi vedea pe Cel după care tânjește sufletul meu.”

Mișcarea adventă millerită - parte a unei redeșteptări mondiale

- Manuel Lacunza (1731-1801), preot iezuit, Chile și Italia. După cea 20 de ani de studiu, în 1791, scrie *La venida del Mesias en Gloria y Magstad* (Venirea lui Mesia în slavă și măreție), sub pseudonimul Juan Josafat Ben-Ezra. Cartea (interzisă de Vatican) a trezit un mare interes în rândul clericilor catolici, a fost tradusă în franceză, engleză și tipărită în mai multe rânduri, a influențat mulți cercetători de seamă ai profețiilor.
- Joseph Wolff (1795-1862) - cel mai remarcabil călător misionar și lingvist din generația sa. A vestit apropiata re-

- venire a Domnului Hristos, în Asia, Asia Mică, Africa, Europa și America. În decembrie 1837 a vorbit despre acest subiect în fața congresului american.
- Johann Albrecht Bengel (1687-1752) - predică în Germania despre a doua venire.
- Johann Philip Petri (1718-1792), Germania. Se pare că a fost primul comentator care a sesizat că atât cele 70 de săptămâni, din Dan. 9,24, cât și cele 2300 de zile-ani din Dan. 8,14, încep la aceeași dată.
- Francois Samuel Robert Louis Gaussen (1790-1863) pregătește cu

- succes o serie de lecții despre cartea lui Daniel, pentru Școala duminicală, pentru copii, ca prin ei să ajungă la părinți. Predică despre iminența revenirii Domnului Hristos.
- cea 1840-1844, în Scandinavia (Suedia), deși libertatea religioasă era restrânsă, copiii-predicatori vestesc solia din Apoc. 14,6 și a doua venire, ca o împlinire a prezicerii din Ioel 2,28-29.
- 1826-1830, Albury Park, Anglia - Serie de conferințe anuale cu privire la profeții. Participanții trebuia să-și susțină vederile doar pe baza Bibliei.

Minunea căsătoriei

Ioan 2,1-12

Minunea transformării apei în vin la nunta din Cana simbolizează transformarea de către Domnul Isus a instituției căsătoriei. Actul răscumpărător al lui Dumnezeu în Domnul Hristos

a ridicat blestemul, îngăduind ca soțul și soția să se bucure de egalitate și reciprocitate în căsătorie, fără ca unul să stăpânească asupra celuilalt, ducând atât de des la violență.

Isus binecuvântează căsătoria

El S-a bucurat la sărbătoarea unei nunți. Seriozitatea lucrării Împărăției nu L-a oprit să participe la atmosfera veselă, de bună dispoziție, a unei mese de nuntă. Această partășie socială a fost și este un aspect important al vieții între membrii Împărăției Sale.

El și-a început lucrarea pentru neamul omenesc la o nuntă. La creațiune, ceremonia unei nunți a marcat punctul culminant al activității Creatorului, când a făcut primul bărbat și prima femeie. Dar păcatul a denaturat în mod radical atât raportul dintre bărbat și femeie, cât și instituția căsătoriei. În lucrarea Sa de răscumpărare, prima lucrare a Domnului Hristos a fost făcută cu ocazia unei ceremonii de nuntă. Așa cum omenirea a fost răscumpărată, tot astfel, însăși căsătoria, ca instituție, a fost recreată prin lucrarea Mântuitorului.¹

Dumnezeu nu S-a răzgândit în privința căsătoriei.

În pofida stării deplorabile în care decăzuse căsătoria, Cel care a creat-o și care a spus că este foarte bună dorea în continuare ca poporul Lui să cunoască angajamentul trainic, prietenia și satisfacțiile emoționale profunde pe care

ea le oferă. La Cana și cu alte ocazii (vezi Mat. 19,4-8), Isus a anunțat că lucrarea Sa urma să confirme și să înalțe căsătoria, potrivit intențiilor divine cu privire la ea.²

Isus S-a numit Mirele ceresc. Aducându-i cel mai înalt omagiu posibil, Isus a onorat căsătoria, făcând din ea un simbol al unirii dintre El, ca Mire, și cei răscumparați, mireasa Lui (Mat. 9,15; Ioan 3,29). Pilda nunții fiului de împărat și pilda celor zece fecioare, legată și ea de nuntă, descriu Împărăția lui Dumnezeu (Mat. 22,1-14; 25,1-13).

Isus a transformat căsătoria

Căsătoria înainte și după căderea în păcat. Înainte de păcat, nici bărbatul, nici femeia nu stăpâneau unul asupra celuilalt. Ei erau coregenți asupra pământului, fiecare dintre ei reflecta chipul Creatorului, fiecare avea, ca o binecuvântare și ca o datorie, răspunderea de a aduce la existență urmași, bărbați și femei care

formau o singură omenire, soțul și soția fiind egali unul cu altul în toate privințele, adevărați parteneri în căsătorie (Gen. 1,26-28; 2,18,23,24). O dată cu intrarea păcatului în lume, căsătoria a căzut sub blestem (Gen. 3,16).³ De atunci, acolo unde a domnit păcatul, căsătoria a suferit din cauza egoismului omenesc și a tendinței soților de a se exploata și a se domina

¹ „Acela care a dat lui Adam pe Eva ca ajutor a săvârșit prima Sa minune cu prilejul unei nunți... În felul acesta El a aprobat căsătoria, recunoscând-o ca pe o instituție pe care El însuși a întemeiat-o” (Ellen White, *Divina vindecare. Viață și Sănătate*, pag. 259).

² Nici civilizația greacă, nici cea romană n-au oferit o atmosferă care să înalțe unirea din cadrul căsătoriei. Demostene (3000 î.Hr.), om de stat din Grecia antică, arăta că ar fi nevoie de câteva dintre aceste ființe de calitate inferioară - femeile - ca să se îngrijească de nevoile bărbatului. „Pe amante le ținem de plăcere, pe concubine ca să ne satisfacă zilnic nevoile personale, pe soții pentru a naște copiii noștri legitimi și ca să fie gospodinele noastre devotate”. Soția putea fi respinsă și, pur și simplu, alungată, din cauza lipsei copiilor sau chiar din cauză că soțului ei i se părea neatrăgătoare sau antipatică. (Alberta Mazat, *That Friday in Eden*, Pacific Press, 1981, pag. 27, 28)

³ Când a creat-o pe Eva, Dumnezeu a intenționat ca ea să nu fie nici inferioară, nici superioară bărbatului, ci să fie egală cu el în toate lucrurile... Însă după ce Eva a păcătuit, întrucât ea a fost prima care a călcat porunca lui Dumnezeu, Domnul i-a spus că Adam urma să stăpânească asupra ei. Ea trebuia să fie supusă soțului său și aceasta făcea parte din blestem.” (Ellen White, *Testimonies*, vol. 3, pag. 484)

Articolul a fost scris de Karen și Ron Flowers, codirectori, departamentul Slujirea familiei, Conferința Generală, și urmează să fie prezentat în Sabatul din 8 februarie.

4 „Așa cum s-a întâmplat cu toate darurile bune pe care Dumnezeu le-a dat oamenilor spre a fi păstrate, și căsătoria a fost degradată prin păcat. Însă Evanghelia are scopul de a restabili curăția și frumusețea ei.” (Ellen White, *Cugetări de pe muntele fericirilor*, pag. 54)

5 „Fără agitație sau publicitate, Isus a pus capăt blestemului căderii în păcat, a investit iarăși femeia cu nobletea sa parțial pierdută și a revendicat pentru membrii noului Sale împărății binecuvântarea înălțată a creațiunii, egalitatea dintre bărbat și femeie.” (John Stott, *Involvement: Social and sexual relationships in the modern world*, Fleming H. Revell, 1984, pag. 136)

6 „Credința în Domnul Hristos desființează toate barierele, religioase, culturale sau sociale, dintre oameni. Discutând mai departe unitatea pe care o cunosc creștinii, în pofida nașterii lor ca iudei sau ca neamuri, Pavel a înălțat crucea Domnului Hristos ca fiind izvorul împăcării. Făcând astfel, El a folosit limbajul care putea fi ușor aplicat la despărțirea dintre bărbat și femeie (Efes. 2,14-18). ‘Ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace’, aceasta este vestea bună în privința blestemului din Genesa 3 asupra căsătoriei și ea face posibil ca soțul și soția să cunoască experiența ‘un singur trup’, din Genesa 2.’ (Karen și Ron Flowers, *Love Atfame*, Review and Herald, 1992, pag. 83)

7 „Domnul Hristos nu a venit ca să distrugă această instituție, ci să o readucă la sfințenia și la nobletea sa de la început. El a venit ca să refacă chipul moral al lui Dumnezeu în om și a început lucrarea Sa punându-și aprobarea asupra legământului căsătoriei.” (Ellen White, *Căminul adventist*, pag. 88)

8 Robert Tislund era un predicator elocvent, care lovea cu pumnul în amvon ca să-și sublinieze ideile. El o instruisese pe Lucy, soția sa de treizeci și unu de ani, și pe cei cinci copii ca să se supună fără șovăială tuturor preferințelor lui. Dorea, zicea el, ca toți să ajungă la perfecțiune și îi bătea frecvent ca să realizeze aceasta, inclusiv pe fiul lor de șapte ani, care avea doar 11 kilograme și era orb, surd și handicapat mintal. Când copilul a murit, Lucy a fost foarte intristată, dar Robert a bătut-o pentru aceasta atât înainte, cât și după înmormântare, spunând că păcatul ei produsese acest „copil imperfect”.

„Era soțul meu și știam că trebuie să fac ce hotărăște el. Te căsătorești și Biblia spune că trebuie să ascuți de

unul pe altul. Chiar între cei care măturăseu că ascultă de Dumnezeu, femeile o duceau doar cu puțin mai bine decât în societățile păgâne. Obiceiul de a avea mai mult decât o soție, infidelitatea, divorțul pentru cele mai neînsemnate motive și denigrarea femeilor au ajuns foarte răspândite. În rugăciunea zilnică de consacrare a fariseilor, exista această expresie: „Mulțumesc lui Dumnezeu că n-am fost făcut femeie”.

Deosebirea dintre blestem și Evanghelia. Păcatul a denaturat căsătoria, însă Evanghelia a restabilit curăția și frumusețea ei.⁴ Împărăția lui Dumnezeu a venit la noi în Domnul Hristos (Mat. 12,28; Luca 11,20; 17,21). Cei credincioși sunt răscumparați de sub stăpânirea acestui veac rău (Gal. 1,4) și sunt făcuți în stare să guste puterile veacului viitor (Evr. 6,5). În Hristos există o nouă creațiune (2 Cor. 5,17). Dacă Hristos locuiește în inima noastră prin credință, putem fi „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efes. 3,17-19). În Hristos blestemul este îndepărtat.⁵ În locul despărțirii și luptei dintre persoane, există pace în Hristos (Efes. 2,14-17).⁶

Minunile Domnului Isus au un scop simbolic. Minunile sunt „semne” care arată caracteristicile deosebite ale persoanei și lucrării Domnului (Ioan 2,18; 6,30). De pildă, minunea cu pâinile și peștii înseamnă mai mult decât asigurarea hranei pentru o mulțime de ascultători oboșiți. Ucenicii n-au înțeles sensul mai larg; altfel, experiența lor de pe lac, în urma minunii, ar fi fost diferită (Marcu 6,51-52). În ziua următoare, Isus a pus în contrast mana din timpul lui Moise cu „adevărată pâine” pe care o trimite Tatăl, din cer, și anume El însuși (Ioan 6,26.27.48.51.58). El apelează la ascultătorii Lui ca să-L primească pe El, să îngăduie cuvintelor Lui să fie duh și viață pentru ei (Ioan 6,63). Prin această minune a hrănirii mulțimii, se vede că slava lui Isus întrece obiceiurile și tradițiile din trecut.

Minunea făcută cu ocazia nunții manifestă slava Domnului Hristos. Minunea transformării apei în vin este o „minune făcută cu ocazia nunții”. Ca și minunea cu pâinile și peștii, ea avea un scop mai mare decât împlinirea unei nevoi imediate. Ea manifestă slava Lui (Ioan 2,11). Cana vestește sosirea Evangheliei. (Învățătura evanghelică a Domnului Isus este comparată cu vinul

nou în mai multe locuri: Mat. 9,17; Marcu 2,22; Luca 5,37.38.) Vasele cu apă de la nuntă reprezentau trecutul, cu obiceiurile și tradițiile lui. Locul lor a fost luat de Acela care oferă din belșug băutura cea nouă și mai bună a Evangheliei, în noul veac al Împărăției Sale.

Isus a făcut mai mult decât să transforme apa într-o băutură superioară; El a răscumpărat și a înălțat acele instituții religioase și sociale, stabilite de Dumnezeu, care fuseseră călcate în picioare prin blestemul păcatului.⁷ El i-a învățat pe oameni principii și reguli de viață în armonie cu Evanghelia, care urmau să aibă un efect profund de înnoire și de schimbare în inima celor căsătoriți și a altora, în care locuiește Duhul Său. Aceste principii și reguli nu se potriveau cu vechile forme și tradiții și aveau nevoie de vase noi și maleabile, asemenea burdufurilor noi (Marcu 2,22), de credincioși cu inima convertită (Ezech. 11,19; 36,26).

Unii creștini nu reușesc să înțeleagă cum a răscumpărat Domnul Hristos căsătoria. Multe femei pot depune mărturie și astăzi că blestemul este viu și nevătămat. În jurul aceluși blestem, s-a creat un model de căsătorie pe care unii creștini îl perpetuează și-l apără.⁸

Evanghelia schimbă radical căsătoria. Minunea de la nunta din Cana nu a constatat doar în fapt că apa existentă a fost făcută mai bună de băut sau în faptul că i s-au adăugat mai multe minerale sau o aromă mai plăcută. Minunea a însemnat o schimbare radicală. În Hristos, căsătoria este total diferită pentru creștini. Supunerea reciprocă unul altuia și a ambilor soți față de Domnul Hristos reprezintă noul plan al lui Dumnezeu în privința căsătoriei (Efes. 5,21-25).⁹ Soțul și soția sunt împreună moștenitori ai harului vieții (1 Petru 3,7).

Ellen White a descris astfel efectul pe care îl are Evanghelia asupra relației soț-soție în cadrul căsătoriei:

„Femeia trebuie să ocupe locul pe care Dumnezeu i l-a destinat, acela de a fi egală cu soțul ei... Ea trebuie să-și dea seama că este egală cu soțul ei - să stea alături de el, să fie credincioasă la postul datoriei sale, iar el la postul datoriei lui” (*Căminul adventist*, pag. 210).

„Femeia... poate sta pe picior de egalitate cu soțul său, ca sfătuitoare, însoțitoare și conlucrătoare, și totuși

să nu piardă nimic din farmecul și din bună-cuviința ei feminine“ (*Evangelism*, pag. 467).

„Nici soțul, nici soția să nu aducă justificări pentru a se purta ca un stăpân față de celălalt. Domnul a stabilit principiul care să conducă în această privință. Soțul să-și iubească soția așa cum Domnul Hristos iubește biserica. Iar soția să-și respecte și să-și iubească soțul. Amândoi să cultive spiritul bunătații, fiind hotărâți ca nici unul să nu îl supere și să nu-l rănească pe celălalt“ (*Testimonies*, vol. 7, pag. 47).

Isus este Sursa din care sunt satisfăcute nevoi umane profunde

Minunea din Cana a fost dovada puterii și bunăvoinței Domnului Hristos de a ne împlini nevoile (vezi Fil. 4,19). „Nu mai au vin“, a spus mama lui Isus. El a oferit din belșug ceea ce le lipsea, depășind cu mult așteptările lor.

Dumnezeu promite că ne oferă, dacă cerem. Isus a vorbit despre bunăvoința lui Dumnezeu de a oferi daruri popoului Său (Luca 11,13). Odihna Lui (Mat. 11,28) și pacea Lui (Ioan 14,27) pot să transforme familia noastră, căsnicia noastră, dacă venim la El în credință.

Dumnezeu ne dă har, ca să putem oferi altora. În legământul lui Dumnezeu, avem experiența harului, a iubirii, a iertării, a angajamentului, a intimității și chiar a sacrificiului, așa încât cele mai profunde nevoi ale noastre să fie satisfăcute. Când în familia noastră se reflectă ceea ce am descoperit în Evanghelie, relația dintre noi, ca soț și soție, ajunge să fie asemenea relației dintre Dumnezeu și noi. Membrii familiei creștine răspund chemării de a fi buni, de a iubi, de a servi unul altuia și de a ierta, așa cum ne iubește, ne slujește și ne iartă El. Ne sunt promise tărie și har din partea lui Dumnezeu, ca să ajungem acolo unde ne cheamă El (Ier. 31,31-34; Mat. 20,26-28; Efes. 2,8;

4,32; Evr. 8,10-12; 1 Ioan 3,16).

Unele familii de astăzi pot să aibă nevoie de ceva foarte palpabil, foarte material, așa cum au stat lucrurile cu mirii din Cana. Putem să depunem și noi aceste nevoi înaintea Lui. Însă, astăzi îl rugăm în mod special, să ne ajute să ne pocăim de înclinația de a desconsidera voința Sa, să mărturisim nevoia noastră ca planul Lui să fie adus la îndeplinire mai pe deplin în viața noastră și să ne facă în stare să primim resursele de har și de adevăr pe care ni le oferă El.

Concluzie

Minunea din Cana are implicații pentru familiile noastre. Mai întâi, trebuie să vestim astăzi faptul că Isus a binecuvântat căsătoria. Această instituție care vine din Eden, această instituție geamănă a Sabatului, merită același fel de atenție și considerație pe care noi, ca adventiști, îl acordăm Sabatului. În al doilea rând, actul răscumpărător al lui Dumnezeu în Domnul Hristos a transformat căsătoria, ridicând blestemul și îngăduindu-le celor căsătoriți să se bucure de egalitate și reciprocitate în căsătorie, fără ca unul să stăpânească asupra celuilalt, ducând atât de des la violență. Dumnezeu Se va îngriji de nevoile noastre. El ne va da har și putere ca să aducem la îndeplinire voința Sa în căsnicia și în familia noastră. Să luăm seama la chemarea pe care ne-o face El, ca să trăim viața de soț și soție potrivit planului Său descoperit în Evanghelie.

soțul tău. Chiar de la început, el a fost șeful. 'Nevestelor, fiți supuse bărbatilor voștri, ca Domnului.' Pentru el, aceasta era versetul cel mai important.”

În pofida violenței, el se lăuda că nu sunt probleme în căsnicia lor. Ea nu se ducea nicăieri fără permisiunea lui și avea asupra ei doar 25 de cenți, pentru un apel telefonic. Nu purta niciodată pantalonii și nu se farda, decât atunci când îi dădea el voie, ca să-și acopere astfel vânătăile. Cu toate că Robert era soțul ei, Lucy îl numea „pastorul” sau „domnul”.

Într-o zi, el a venit acasă înfuriat. Suspiciunile privitoare la relația lui cu o elevă de 14 ani, de la școala bisericii, fuseseră confirmate. Când Lucy l-a întrebat despre aceasta, el a bătut-o de trei ori la rând, l-a bătut pe copiii și apoi, cu o privire sălbatică în ochi, s-a dus să se culce. El a spus că ea nu va mai vedea niciodată lumina zilei, fiindcă intenționa să o omoreze.

În timp ce el dormea, ea a tras revolverul încărcat de sub pernă lui, unde îl ținea totdeauna. El a deschis ochii și s-a ridicat să se năpustească spre ea. Atunci ea l-a împușcat. Apoi s-a dus împreună cu copiii la o prietenă și a sunat poliția.

Jurații au deliberat cu privire la trista ei mărturisire. În cele din urmă, a fost achitată. (J. și P. Abdurf, *Battered into Submission*, InterVarsity Press, 1989, pag. 13-15, adaptare)

9 În cartea *Fulton's Footprints in Fiji*, Eric B. Hare vorbește despre convertirea lui Ratu Ambrose. Acest șef crud luase viața multor supuși devotați de-ai lui, căutând să-și atingă scopurile agresive. Matui, un vechi pescar cu trupul plin de rani și de cicatrice, supraviețuise torturii de a fi un „buștean” uman, un om legat cu funii și folosit ca rolă pe care Ratu Ambrose își lansa la apă grelele lui canoe de luptă.

Eforturile evanghelice ale pastorului John Fulton l-au adus atât pe Ratu Ambrose, cât și pe Matui în aceeași biserică adventistă de ziua a șaptea. Puterea lui Dumnezeu de a transforma inimi și obiceiuri s-a demonstrat cu tărie, când noii credincioși au serbat pentru prima dată serviciul spălării picioarelor și Cinei Domnului. Ratu Ambrose s-a grăbit să ia un prosop și un lighean și să îngenuncheze în fața lui Matui, ca să-i spele picioarele. Bătrânul pescar, gârbovit, la început s-a opus. „Nu este drept să-mi spălați picioarele; sunteți un mare șef.” Ratu Ambrose a continuat și, în timp ce îi spăla picioarele fostului său supus, cu inima și ochii plini de lacrimi, a răspuns: „În seara aceasta, aici este un singur Șef, și acela este Isus.” (Karen și Ron Flowers, *Love Aflame*, Review and Herald, 1992, pag. 85, 86)

Lumina cerului în ochii unui copil

Marcu 9,36-42

Dezvoltarea spirituală a copiilor reprezintă un rol important al nostru, ca părinți, și o îndatorire a bisericii. Adulții au datoria clară ca să întă-

rească credința copiilor în Dumnezeu și să evite orice atitudine sau comportament care i-ar face pe copii să se poticnească.

Robert Coles, psihiatru de copii (1990), a condus un studiu interesant, în care a interviuat copii din familii ateiste sau de diferite credințe religioase - romano-catolică, baptistă, metodistă, iudaică, musulmană, budistă, religia indienilor din America și chiar adventistă de ziua a șaptea. El și-a dat seama că în special copiii sub 13 ani au, într-adevăr, o viață spirituală activă și o convingere fermă că Dumnezeu deține un loc important în viața lor. Cei mai mulți oameni care și-au luat timp ca să-i asculte cu adevărat pe copii nu vor fi surprinși de aceasta.

2 Timothy era un băiețel de trei ani și avusese o zi proastă. De fapt, fusese greu în multe săptămâni trecute, fiindcă tătucul lui a trebuit să meargă iar și iar la spital pentru chemoterapie. De data aceasta, însă, i se părea că tatăl este foarte bolnav. A început să se îngrijoreze că tatăl va muri. Acolo, pe lăptă din fața spitalului, plângea, țipa și refuza să intre în mașină ca să meargă acasă. Dorea să meargă înapoi, să fie cu tatăl lui. „Tată e prea bolnav. El nu se va face bine și eu o să rămân fără tătuc”, plângea el. Mie, bunică lui, mi-a trebuit destul de mult timp ca să-i ajut să înțeleagă că tatăl lui este băiețelul meu, că și eu sunt foarte tristă. Faptul că știa că și altcineva la parte la tristețea lui parcă a ajutat. El a fost de acord să mergem acasă împreună, cu mașina. Pe tot drumul spre casă, acest băiețel de trei ani și cu mine am vorbit despre lov, partea a doua - partea noastră. A fost o discuție matură, cu privire la suferință, la noi și la Dumnezeu, folosind doar vocabularul unui copil.

Asemenea celor mai mulți creștini, adventiștii de ziua a șaptea sunt preocupați de formarea caracterului copiilor lor. Sumele mari de bani pe care le cheltuim pentru educarea lor și multele școli, licee, colegii și universități pe care le-am construit demonstrează cât de serios ne ocupăm de copiii noștri. Dorim ca ei să crească pentru a fi creștini. Dorim să crească în biserică pe care o iubim și să creadă ce credem noi. Vrem să fie mântuiți, să fie în cer. De aceea, suntem dispuși să facem sacrificii, să trăim mai modest, să amânăm unele achiziții financiare majore, uneori chiar ne luăm încă un serviciu, așa încât să le asigurăm cele necesare.

În pofida preocupării noastre și a investițiilor pe care le facem pentru ei, constatăm cu durere că mulți dintre copiii noștri aleg să meargă pe alte căi decât cele pe care le-am visat pentru ei. Alții parcă au absolvit de la biserică atunci când au terminat liceul sau facultatea. Ce s-a întâmplat? De ce copiii care altădată se bucurau atât de mult când cântăreau Numele Domnului Isus par să fie astăzi atât de departe de El?

Răspunsul la întrebarea: „De ce copiii mai mari și adolescenții iau hotărârile pe care le iau?” este complex. Un gând important este că dezvoltarea spirituală nu este același lucru cu îndoctrinarea. Experiența religioasă a multor tineri a constat în îndoctrinare, nu în dezvoltare spirituală. Aproape oricine

Articolul a fost scris de Audrey Johnson, director pentru Slujirea familiei, Conferința California de sud-est, NAD, și urmează să fie prezentat în Sabatul din 15 februarie.

poate să învețe un set de reguli ori să memoreze declarații doctrinale, dar o relație vie cu Domnul Isus, deși include înțelegerea subiectelor de doctrină, înseamnă desigur mult, mult mai mult.

Isus i-a onorat pe copii

Isus S-a identificat îndeaproape cu copiii. Isus i-a onorat pe copii și ne-a învățat despre dezvoltarea lor spirituală. Cu o ocazie, a chemat un copilăș, l-a luat în brațe și a spus astfel: „Cine primește pe unul dintre acești copilăși, în Numele Meu, Mă primește pe Mine” (Marcu 9,37). Ce afirmație neobișnuită din partea lui Isus! Ce avea de-a face acest lucru cu noua Împărăție? Aproape că auzim aceste gânduri ale unora dintre ucenicii Săi: „Ce știe El despre copilăși? Știe El ce harababură pot face copiii, cât costă să-i crești sau cât este taxa la școala sinagogii?”

Isus a încurajat credința copiilor. Un pasaj paralel adaugă încă un gând: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilăși, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Mat. 18,3). Cât de surprinzător a fost ca Isus să prezinte credința unui copil ca fiind standardul pentru intrarea în Împărăție! Cred copiii în Dumnezeu? Isus a susținut că da. Observați cuvintele Sale: „acești micuți, care cred în Mine” (Marcu 9,42).¹

Nu cumva am pierdut din vedere importanța lucrării Duhului Sfânt în viața celor mici din preajma noastră, lucrare care are loc indiferent dacă le povestim despre Domnul Isus sau nu, dacă îi îndoctrinăm sau nu? Nu cumva

am pierdut din vedere că Dumnezeu încearcă să intre în legătură cu acești micuți, oricine și oriunde sunt ei? De ce n-ar face El aceasta? De ce Dumnezeu, care revărsa harul Său peste întreaga omenire, n-ar considera că este important să lucreze cu minți omenești care sunt tinere, fragede și mai predispuse să asculte de glasul Său?²

Isus ne atrage atenția să nu-i facem pe copii să păcătuiască. În versetele anterioare din Marcu 9, ni se spune că ucenicii s-au certat ca să știe care va fi cel mai mare și, așa cum se vede din răspunsul lor, au fost deranjați de ilustrația pe care a folosit-o Domnul Isus. Ucenicul Ioan a schimbat subiectul, aducând în discuție o întâmplare fără nici o legătură cu partea de mai sus, despre un om pe care ucenicii l-au mustrat pentru că scotea demoni în Numele lui Isus. Din respect, Isus i-a dat lui Ioan un răspuns scurt, însă apoi le-a atras atenția din nou, lui și celorlalți, la gândul pe care îl sublima referitor la copii: „Dar, dacă va face cineva să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai bine pentru el să i se lege de gât o piatră mare de moară și să fie aruncat în mare” (Marcu 9,42).

Despre ce vorbește Isus când rostește o sentință atât de teribilă pentru cei care îl fac pe un copil să păcătuiască? Ce înseamnă a face pe un copil să păcătuiască? Prea puțini părinți l-ar învăța în mod intenționat pe un copil să fure, să omoare sau să comită alte păcate. Desigur că Isus Se referă la altceva. Nu cumva Domnul consideră că această provocare la păcat reprezintă ceva care slăbește credința copilului în El? Evident că Isus Se referă la atitudini și acțiuni care îl îndepărtează pe copil de Dumnezeu, îl descurajează sau fac să-i fie greu să creadă că Dumnezeu este plin de har, de iubire, al harului. Domnul dorește ca oamenii mai mari să încurajeze dezvoltarea spirituală a copiilor noștri și a copiilor bisericii prin învățatură, prin exemple de bunătate, iubire, pace, bucurie și prin toate dovezile roadei Duhului lui Dumnezeu în suflet. Există mai multe căi practice prin care putem face aceasta.

Să protejăm dezvoltarea spirituală a copilului

Oferiți-i copilului dumneavoastră siguranță emoțională. Atunci când acasă

se poate vorbi despre orice subiect, fără primejdii, cu un calm rațional, copiii vor învăța să-l vorbească lui Dumnezeu, cu ușurință, despre orice lucru. Când la Școala de Sabat se poate discuta în mod liber, iar conducătorii sunt dispuși să lucreze cu mințile care învață și care au întrebări, atunci copilului sau tânărului îi va fi ușor să-și aducă preocupările în fața lui Dumnezeu.³

Încurajați încrederea copilului dv. Când căminul este un loc în care se poartă de grijă și în care nevoile copiilor, inclusiv cele fizice, sunt satisfăcute, ei învață ușor să fie convingși că Dumnezeu le poartă de grijă.⁴ Dar ce se întâmplă cu aceia care au fost neglijati? Cum să învețe ei că Dumnezeu Se îngrijește, într-adevăr, de toate nevoile noastre?

Dezvoltați sentimentul valorii personale al copilului dv. Stima de sine sănătoasă se formează atunci când copiii și tinerii sunt încurajați (și când mama, tata, bunica și bunicul se încurajează reciproc!). Când copiii sunt făcuți să-și dea seama cât de scumpi sunt ei pentru cei care le poartă de grijă, aceasta îi va ajuta să înțeleagă că și Dumnezeu îi consideră prețioși.⁵ Însă cuvinte descurajatoare și, chiar mai rău, expresii mimicoare sufletește pot fi roștite atât de necugetat și cu atâtă ușurătate! „Tu niciodată nu poți face ceva bun” „Cum poți fi atât de stupid(ă)?” „Aș vrea să nu te fi născut niciodată!” Multor părinți adventiști le este extrem de ușor să-i atace pe copii cu versete biblice sau cu citate din scrierile sorei Ellen White. Copiilor care sunt asaltați astfel le este greu să creadă că au vreo valoare pentru cineva, și cu atât mai puțin pentru Dumnezeu universului.

Folosiți disciplina care se potrivește pentru copilul dv., ca să dezvoltați autodisciplina și respectul. Când copiii sunt învățați de mici, în mod corespunzător, să asculte, ei învață să trăiască ordonat, prin autodisciplină. Ei învață să trăiască sub autoritatea lui Dumnezeu și să respecte cum se cuvine autoritățile pământești. Fiecare, inclusiv un copil, învață respectul fiind respectat. Copiii sunt învățați cel mai bine să asculte, atunci când li se câștigă respectul.

Rélele produse de violența și abuzul în familie

Lipsa autodisciplinei. Dacă îi obligăm pe copii să asculte, prin pedepse,

Nu mi-am dat seama ce însemnase pentru Timothy această convorbire, decât mai târziu, când îmi făceam duș și încercam să-mi alung și tristețea, împreună cu praful și murdăria din cursul zilei. Tocmai atunci, am auzit o voce subțire dincolo de perdea. Timothy era acolo, în baie, împreună cu mine, și cânta încet: „Lăudați-L, lăudați-L, lăudați-L, toți copilașii!”. El a cântat în întregime acest imn pentru copii. Dar, înainte de a termina, a văzut și a luat în brațe jucăria lui preferată de la baie, o rățușcă din material plastic. Atunci, a spus încet: „Te iubesc, Doamne”. Ce moment sacru! (Bunica lui Timothy este Audrey Johnson, autoarea acestui articol. Tatăl lui este acum acasă și se simte bine.)

3 Pe de altă parte, atunci când în cămin mânia și țipătul au devenit șablonul, iar părinții și profesorii sunt deranjați, șocați sau înfuriați când au de-a face cu mințile tinere, copilului îi va fi mult mai greu să creadă că în fața lui Dumnezeu pot fi aduse toate lucrurile. Glasul liniștit, delicat, al lui Dumnezeu poate fi înghițit cu totul de vocile mănoase, vătămătoare, ale părinților, fraților și soroilor copilului. Un copil care crește într-o atmosferă de limbaj abuziv rămâne cu o foame de pace, de siguranță emoțională și de cineva care să-l asculte și să-l ia în serios. De foarte multe ori, copilul poate încerca să-și satisfacă această foame printr-o experiență spectaculoasă în afara bisericii sau, dimpotrivă, printr-o ocupație profund spirituală.

4 Rabinul Bradley Aronson, din Mission Viejo, California, compară comportamentul față de sulul Torah (Legii) cu felul de purtare față de un copil. Când rabinul și prezbiterii intră în sinagogă cu Torah cea sfântă, o țin în brațe, ca pe un copil. O dezvelesc, o sărută, citesc din ea și apoi o învelesc lărași, cu grijă și cu iubire. Apoi o duc la „leagănul” ei sacru. Iată, spune rabinul Aronson, cum trebuie să ne purtăm cu micuții dați nouă.

5 Rex Johnson, pastor și terapeut din Long Beach, California, sugerează că putem găsi metode creative de a-i încuraja pe copiii noștri. Spre exemplu, spunând: „Într-o zi, voi fi mândru să-ți duc revista!” Compararea copiilor noștri cu magazinele elegante sau cu obiecte de lux poate oferi noi căi prin care să le spunem cât de prețioși ne sunt.

6 „Copiii voștri sunt proprietatea lui Dumnezeu, răscumpărați cu un preț mare. Fiți foarte atenți, tați și mame, să vă purtați cu ei asemenea Domnului Hristos.” (Ellen White, *Înfrumusețarea copilului*, pag. 10)

„Cereți ascultare în familia voastră; însă, când faceți aceasta, căutați-L pe Domnul împreună cu copiii voștri și rugați-L să intre și să domnească în căminul vostru. Probabil copiii voștri au făcut ceva pentru care trebuie să fie pedepsiți; dar dacă vă purtați cu ei în spiritul Domnului Hristos, se vor prinde repede cu brațele de gâtul vostru; se vor umili în fața Domnului și își vor recunoaște greșeala. Aceasta este destul. Nu este nevoie să fie pedepsiți atunci. Să-I mulțumim Domnului, fiindcă a deschis calea prin care putem ajunge la fiecare suflet.

Când copiii voștri sunt neascultători, trebuie să fie corijați... înainte de a-i pedepsi, du-te singur(ă) și roagă-L pe Domnul să înmoale și să supună inima copiilor tăi și să-ți dea înțelepciune ca să știi cum să te porți cu ei. Dintre toate cauzurile pe care le cunosc, această metodă n-a dat greș niciodată. Nu-I puteți face pe un copil să înțeleagă lucrurile spirituale, dacă inima este întărită de patimă.” (idem, pag. 184)

7 „Felul acestei mame de-a determina pe copiii să o asculte mi-a dat de gândit. Ea îi obliga să manifeste împotrivire, prin diferite metode nepotrivite, demonstrând că modul în care mama își exercita autoritatea era un eșec jalnic... Tot ce părea că știe această mamă despre guvernarea copiilor era forța brutală. Ea îi amenința, îi intimidă. Cel mai mic copil părea înfricoșat. Alții aveau o înfățișare neînduplecată și sfidătoare, iar alții păreau rușinați și mâhniți.

Doream foarte mult să-i în acelei mame o predică. Credeam că, dacă și-ar fi cunoscut răspunderea de mamă, nu s-ar fi purtat astfel în gara aceea... Fiecare cuvânt aspru și fiecare lovitură cu mânie reacționau din nou asupra ei. Dacă ar fi fost calmă, răbdătoare și plină de bunătate când își disciplina copiii, puterea spre bine a exemplului ei s-ar fi văzut în purtarea copiilor săi... Mă întreb câte suflete vor aduce aceste mame în staulul Domnului Hristos. De fapt, cred că nu vor căștiga nici un singur suflet pentru Domnul Isus. Ele dresază, comandă, ruinează.” (E. G. White, citată în *Adventist Heritage*, Summer, 1990, pag. 26)

bătăi și alte forme de abuz fizic, le va fi aproape imposibil să învețe autodisciplina.

Înțelegerea greșită cu privire la Dumnezeu. Mai dăunător pentru experiența spirituală a copiilor este faptul că, în mintea lor, Dumnezeu are în mână nuiaua cea mai lungă. Mulți oameni mari se luptă toată viața să se raporteze la Dumnezeu ca la un Dumnezeu al iubirii. Încurcați, poate că au ajuns la o înțelegere intelectuală constantă a faptului că, probabil, Dumnezeu îi iubește. Însă nu pot scăpa de teama că, dacă ei calcă greșit, Dumnezeu este gata să-i pedepsească în mod aspru.

Mulți oameni din societatea de astăzi își exprimă adâncă îngrijorare pentru creșterea tendinței spre un comportament violent, în special între tineri. Ei cred că este nevoie de o „întoarcere” la pedepsele fizice. În descurajarea lor, acești cetățeni bine intenționați uită că delinvenții cei mai mari sunt aproape totdeauna oameni care au fost deja bătuiți și agresați de nenumărate ori.

Impiedicarea formării caracterului. Studii recente arată că, cu cât se folosesc mai mult pedepsele corporale, cu atât sunt mai mici șansele pentru formarea caracterului. Creștinii nu trebuie să fie surprinși de aceasta, datorită îndelungii răbdări a lui Dumnezeu și a marii Lui neplăceri de a-l supune pe poporul Său preaiubit la orice fel de pedeapsă fizică. Cu toate acestea, istoria oferă un comentariu trist cu privire la folosirea pedepselor aspre de către creștini. Adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să fie și mai puțin surprinși, pentru că noi avem sfaturi precise din partea soriei Ellen White despre efectele dăunătoare ale pedepselor aspre.⁶

Creșterea împotrivirii. Ellen White călătorea odată cu trenul spre vestul Statelor Unite. La o oprire, atenția i-a fost atrasă spre o mamă însoțită de câțiva copii, dintre care unul era neastâmpărat. Această femeie țipa la fiul ei, îl bătea și îl amenința cu tot felul de pedepse teribile când aveau să ajungă acasă. Întreaga scenă îmi amintește de evenimente pe care le vedem astăzi în locuri publice! Sora White a avut, însă, curajul să se ducă la această mamă, să se așeze lângă ea, să asculte cuvintele ei de descurajare și să-i vorbească. Printre lucrurile pe care i le-a spus sora White, a fost și acesta: „Violența

nu va face altceva decât ca el să devină mai împotrivitor și mai rău”.⁷ Uimitor, aceasta este exact ce constată oamenii de știință astăzi!

Oferiți-le copiilor contactul fizic potrivit

Efectele contactului fizic care exprimă iubire. Când în familie atingerea fizică sănătoasă, potrivită, este ceva obișnuit, atunci se învață și se exprimă în schimb iubirea. Aceste mici îmbrățișări și săruturi pline de afecțiune, ținându-i pe copii aproape, citindu-le, povestindu-le, aceste momente de gingășie, în care cei mici se simt iubiți, sunt ocaziile în care copilul învață despre iubire. Iubirea părinților și a altor oameni îi învață pe copii despre iubirea lui Dumnezeu. Ei vor fi foarte fericiți când li se va povesti despre Isus, care i-a ridicat și i-a ținut pe copii în brațe. În mintea lor va rămâne până la maturitate gândul că lui Dumnezeu Îi place de ei și că Îi sunt dragi.

Trădarea prin abuzul sexual. Când are loc abuzul sexual, mai ales din partea unui părinte, cum poate acel copil să învețe ce înseamnă să intre în legătură cu iubirea desăvârșită a lui Dumnezeu? Cât de mulți oameni mari continuă să se lupte și astăzi ca să învețe aceasta! Doar cei care au trăit experiența unui abuz sexual pot să înțeleagă că, deși harul lui Dumnezeu îi ajută să treacă peste aceasta, suferința produsă de ea nu dispăre niciodată complet. Trădarea de felul acesta lovește în adâncul sufletului și lasă cicatrice extrem de dureroase.

Concluzie

Concluzia la care ajungem este că Isus consideră atât de gravă conducerea la păcat a copiilor, încât păstrează cea mai teribilă pedeapsă pentru cei care fac aceasta. Este important să avem disciplină și ordine în familie și în societate, însă activitatea de învățare și disciplinare trebuie făcută întotdeauna în contextul harului. Deseori, ne este greu să învățăm să facem altfel decât așa cum ni s-a făcut. Cei mai mulți părinți fac așa cum au făcut părinții lor. Obiceiurile au fost transmise din generație în generație, și ne este greu să ieșim din tiparul nostru cultural. Dar Isus vine și ne spune, chiar în mediul

(continuare în pag. 22)

Nuise î nvârteau limbile

In dimineața aceea, Pedro semăna cu o ciupercă enormă, cum stătea așezat pe un mic butuc, cu haina largă aruncată pe umeri și cu pălăria mare acoperindu-l complet. De pe acest „tron” falnic, pe acea colină înaltă, putea să privească la o distanță de mulți kilometri, în toate direcțiile, și să urmărească norii, care formau permanent fețe și chipuri de oameni și de animale. Pedro stătea nemișcat, cu privirea pierdută în valea liniștită și îndepărtată de jos, în timp ce caprele lui mușcau ușor din iarba scurtă și tare de lângă el.

Ca din senin, își dădu seama că din spate venea cineva. N-a mai avut timp să se sperie și s-o ia la fugă. Străinul i-a zâmbit și i-a vorbit cu bunătațe. După ce au povestit puțin, omul l-a întrebat: „Băiete, ți-ar plăcea să mergi la școală?”

Dar Pedro nici nu știa dacă mersul la școală era ca și atunci când se ducea la Lima, marele oraș de pe cealaltă parte a munților, sau ca mersul la vânătoare. Nu mai auzise niciodată de școală.

Însă omul acela bun i-a spus atâtea lucruri interesante despre școală, încât el se hotărî că i-ar plăcea să vadă ce înseamnă aceasta. Așadar, în ziua în care s-a deschis școala misiunii, Pedro a fost chiar acolo. A văzut o mulțime de lucruri care-l interesau în acea mică sală de școală, dar unul singur i-a trezit cea mai mare curiozitate. Era un obiect mic și ciudat, aflat pe catedră. După un timp, Pedro se hotărî să o întrebe pe învățătoare ce era acel lucru mic și ciudat.

„Doamna învățătoare, ce este acesta?”

„Este un ceas, Pedro”, răspunse învățătoarea.

Însă Pedro nu știa nici acum mai mult decât știuse înainte. „Ce se face cu ceasul?” întrebă el.

Archa O. Dart

„Ceasul îmi arată ce oră este”, răspunse doamna. „Pot să stau chiar aici, în mijlocul clasei, și să spun unde e soarele, în tot cursul zilei, cu ajutorul acestui ceas mic. Pot spune când trebuie să mâncăm și când trebuie să terminăm orele, pentru ca voi, copii, să ajungeți acasă înainte să se întunece.”

Lui Pedro aproape că nu-i venea să creadă.

Învățătoarea explică în continuare: „Când cele două limbi ale ceasului arată drept în sus, soarele este chiar deasupra capului. La ora aceea, veți avea umbra cea mai scurtă. Iar când limbile sunt aici, la ora trei, soarele va fi cam acolo”, spuse ea arătând spre un loc către apus.

Desigur, lui Pedro toate acestea i se păreau aproape incredibile. Însă fiți siguri că, atunci când doamna învățătoare i-a anunțat că este ora mesei de prânz, Pedro a văzut că limbile ceasului arătau drept în sus, iar soarele era chiar deasupra capului. Pedro nu mai avea aproape nici un pic de umbră. Se tot întreba cum poate acel ceas mic să arate unde este soarele, toată ziua.

Zi după zi, Pedro se uita la ceasul acela. Ceasul parcă știa exact locul în care se află soarele în fiecare moment.

Într-o zi, doamna învățătoare îl întrebă: „Pedro, ți-ar plăcea să ai un ceas al tău?”

„Pofim? Vreți să spuneți un ceas pe care să-l pot lua acasă și să-l păstrez?”

„Da, Pedro”, răspunse doamna. „Dacă-mi aduci monedele tale, să zicem de 50 și de 100 de lei, o să ți le păstrez până când vei avea destui bani ca să-ți cumperi un ceas.”

Pedro era foarte fericit. De fiecare dată când vindea brânză de la

caprele lui, îi dădea banii doamnei învățătoare, până când, în cele din urmă, s-a strâns o sumă frumoșică.

Într-o dimineață, pe catedră se afla un pachet mare. „Vino aici, Pedro”, îl întâmpină doamna învățătoare. „Am ceva pentru tine.”

Nici un copil n-a fost vreodată mai fericit, de ziua sa de naștere, decât a fost Pedro, în dimineața aceea în care doamna învățătoare i-a înmănat ceasul lui. Sărea în sus de bucurie. Doamna i-a arătat cum să-l întoarcă cu cheia și să-l pornească mișcând pendulul, sau brațul liber, cum îl numea ea. Pedro a luat ceasul acasă și l-a pus chiar lângă patul său. Era ultimul lucru la care se uita în fiecare seară și primul lucru pe care-l vedea dimineața.

Dar, într-o dimineață, când a privit la ceas, și-a dat seama că limbile nu se învârteau. Pendulul nu se mișca. Nu scotea acel sunet slab, ciudat. Pedro, temându-se că i s-a stricat ceasul, s-a dus cu el la doamna învățătoare, așa cum învățase să facă ori de câte ori avea vreun necaz, și o rugă să i-l repare. Doamna a luat ceasul, l-a scuturat o dată sau de două ori, și el a început iarăși să bată, iar limbile au început să se învârtească din nou. De fiecare dată când ceasul se oprea, Pedro îl scutura și el începea iarăși să bată.

Într-o dimineață, Pedro s-a sculat și a văzut că în timpul nopții ceasul se oprise. L-a scuturat o dată, dar nu s-a întâmplat nimic. L-a scuturat tare, încă o dată, și încă o dată, și încă o dată. L-a scuturat cât a putut, fără ca ceasul să înceapă să bată. Credea că, de data aceasta, în mod sigur, ceasul era stricat. S-a dus din nou cu el la doamna învățătoare, ca să i-l repare.

Doamna a folosit aceeași metodă, dar nu s-a întâmplat nimic. I l-a dat înapoi lui Pedro, spunându-i: „Pedro, nu pot să-ți repar ceasul.

Nu știu ce are, dar este un om la Lima, care repară ceasuri. El îl poate face să meargă foarte bine. Du-l la el, și el va face ca limbile să i se învârtescă din nou”.

Aceasta i-a dat lui Pedro o oarecare speranță. Se simțea mângâiat, știind că este cineva care poate să-i repare ceasul. L-a dus acasă și a așteptat ziua în care urma să meargă iarăși, cu tatăl lui, la Lima.

În tot acest timp, Pedro progresa foarte mult la noua școală a misiunii. Învățase multe lucruri. Dar, într-o zi, se pomeni stând lângă catedră și răsucindu-și degetele. Și-a dat seama că făcuse ceva rău. Privirea doamnei învățătoare îi spunea clar că a dat de necaz.

Doamna a început să-i vorbească într-un mod foarte serios: „Pedro, când ieși afară, pe teren, tu nu te porți frumos. Când ceilalți băieți nu fac așa cum zici tu și când nu poți să faci ce vrei, începi să-i lovești cu pumnul. Eu am crezut că vrei să devii bărbat, să fii un adevărat erou, să fii un domn creștin. Nici un domn creștin nu-și folosește pumnul ca să-și impună punctul de vedere. Numai oamenii lași fac așa”.

„Ba da, doamna învățătoare, eu vreau să fiu un bărbat adevărat, un domn creștin”, răspuse Pedro încet, „dar mâna mea nu este bună. Când un băiat face ceva care nu-mi place, mâna mea îl lovește înainte ca să-mi dau seama. Îmi pare rău, dar, vedeți, mâna mea nu este bună. Nu o pot stăpâni.”

„Nu, Pedro”, răspuse doamna, mâna ta nu are nimic. Mâna e bună, dar în tine este ceva rău.”

Pedro își puse mâna pe piept și se pipăi. Ce puteau să însemne cuvintele doamnei învățătoare? „Ba nu, doamna învățătoare, nu este nimic rău în mine. Mă simt foarte bine.”

„Ba da, Pedro, în tine este ceva rău, care face ca mâna ta să-i lovească pe băieți, așa cum o face.”

Pedro era încurcat. S-a gândit mult la ce i-a spus doamna profesoară. Timp de câteva zile totul a fost normal. Apoi Pedro s-a pomenit iarăși stând lângă catedră. Își răsucea degetele la fel ca data trecută, fiindcă se temea că acum,

cu siguranță, avea să se întâmple ceva. Pe fața doamnei se citea aceeași expresie.

„Pedro”, începu ea să-i vorbească pe un ton serios, „am crezut că vrei să devii un soldat bun și viteaz pentru Domnul, dar uneori te aud vorbindu-le urât onora dintre copii. Rostești cuvinte care nu sunt bune. De ce faci asta?”

„Doamna profesoară, eu vreau să fiu un băiat bun și să ajung un soldat adevărat, curajos, pentru Domnul, dar limba mea este rea. Când copiii fac lucruri care nu-mi plac, limba asta a mea spune lucruri pe care nu vreau să le spun. Îmi pare rău, dar nu o pot stăpâni.”

„Nu, Pedro”, răspuse doamna învățătoare, „limba aceea a ta nu este rea. Limba e bună, dar în tine este ceva rău.”

Pedro era convins că doamna greșește. Își puse mâna pe piept. Se pipăi peste tot. Nu simțea nici o durere. „Nu, doamna profesoară, nu este nimic rău în mine. Acolo nu mă doare deloc.”

„Ba da, Pedro, în tine este ceva rău, și, până când nu te vei face bine pe dinăuntru, limba ta va continua să spună cuvinte rele.”

Pedro s-a dus acasă gândindu-se la ce-i spusese doamna învățătoare. Însă nu putea înțelege de fel ce rău se afla în el. Au trecut câteva zile, în care a încercat să fie atât cât a putut de bun.

Curând după aceea, tatăl lui Pedro îi spuse: „Băiete, pregătește brânza. Măine vom merge la Lima ca să o vindem”. Pentru Pedro, aceasta a fost o veste extraordinară. Se gândi imediat la ceasul său.

A doua zi, de dimineață, după ce au pregătit totul și erau gata de plecare, Pedro s-a dus în camera lui, ca să-și ia ceasul. Se opri o clipă ca să-l privească. Era un ceas mare. Avea să-i fie greu să treacă muntele ducând în mână ceasul și celelalte bagaje pe care intenționa să le ia cu el. Știți, nu avea mașină sau tramvai cu care să meargă. Trebuia să meargă pe jos tot drumul.

Și apoi, nu era nevoie să fie reparat tot ceasul. Partea făcută din lemn era la fel de bună ca și înainte, numerele de pe cadran erau încă foarte bune și nici

spatele nu se schimbaseră. De fapt, gândea Pedro, singurul neajuns era faptul că nu se învârteau limbile. Îi veni în minte o idee grozavă. Pedro desfăcu sticla de la ceas și, cu foarte multă atenție, luă cele două limbi de pe cadran, le înfășură într-o bucată de hârtie și le puse în buzunar.

În cele din urmă, au ajuns la Lima. Pedro s-a dus direct la ceasornicar și a despachetat cele două limbi în fața lui. „Iată, domnule, aceste limbi nu vor să se învârtescă. Vă rog să le reparați, ca să meargă.”

Omul zâmbi și zise: „Băiete, nu pot să repar cele două limbi”.

„Ba da, puteți”, stăruie Pedro. „Învățătoarea mea spune că puteți. Trebuie reparate, pentru că nu vor să se învârtescă.”

Văzând cât de nerăbdător era băiețelul ca să-i fie reparat ceasul, omul îi explică foarte amabil: „Ascultă, tinere, limbile acelea nu au nimic. Ele sunt foarte bune, dar în interiorul ceasului tău este ceva rău. Acolo, în ceas, sunt foarte multe șuruburi mici și roțițe, iar atunci când intră praf, mizerie, apă sau rugină printre ele, se opresc și, din cauza aceasta, nu se mai învârtesc nici limbile. Data viitoare când vei veni la Lima, să-mi aduci partea dinăuntru a ceasului tău și îl voi curăța bucuros și o să-l repar, astfel încât limbile să se învârtescă bine pe cadran”.

Pedro împachetă limbile și le puse înapoi în buzunar. În drum spre casă, începu să se gândească la ce-i spusese ceasornicarul. I se părea extrem de ciudat faptul că mizeria și praful din interior împiedicau limbile să se învârtescă pe cadran. Atunci s-a gândit la ceva. Dorea să înțeleagă, de îndată ce se întorcea la școală.

S-a dus la doamna învățătoare și i-a spus ce i se întâmplase la Lima, referitor la ceas. Apoi adăugă: „Doamna învățătoare, ce fel de șuruburi și roți sunt în mine și trebuie reparate?”

„Pedro”, îi spuse învățătoarea, „am așteptat de foarte mult timp să-mi pui această întrebare. Știi, Domnul Isus, care te-a făcut, a pus

(continuare în pag. 22)

MERGEȚI ÎN TOATĂ LUMEA

Biserica adventistă din România se bucură de o creștere numerică aparte în Europa. Aceasta înseamnă că există activitate evanghelică internă, însoțită de puterea Duhului Sfânt. Cu toate acestea, în ultimii ani, am avut printre noi misionari veniți din diferite părți ale lumii. Cine sunt misionarii? Și de ce pleacă atât de departe de casa și țara lor? Ce îi determină să își lase familia și rudele, o slujbă adesea bine plătită, un cămin confortabil și, uneori, o viață civilizată? Ce valoare are plecarea din mediul lor pentru a lucra într-o țară străină?

În fiecare Sabat, auzim istorisiri misionare. Sau ascultăm casete audio cu relatări despre ce se întâmplă în țări din Orientul Îndepărtat. Ce legătură au toate acestea cu noi?

Întrebări de genul acesta sunt normale în cazul nostru, al celor din România, care nu am avut prea multe contacte cu lumea, în ultimii 50 de ani, cu atât mai puțin cu activitățile de tip misionar. Chiar și după 1989, ne-am complăcut într-o mentalitate de „nevoiaș” sau „băștinaș” care așteaptă să primească. Nici acum nu suntem vindecați de această maladie care afectează toate compartimentele vieții noastre - fizic, mintal, spiritual. Prea puțin ne dăm seama că, de fapt, la baza acestei atitudini stă un egoism bine mascat și pe care știm să-l justificăm. Ne scuзам spunând că nu avem mijloace, experiență, că nu cunoaștem limbi străine.

Dar ce facem pentru a recupera handicapul? Nimic. Sau, ca să nu par exagerat, aproape nimic. Nu ne dăm seama că mentalitatea de tip „primitor” ne împiedică să apreciem ce înseamnă să fii „donator”.

Cristian Dumitrescu

În perioada interbelică, biserica adventistă din România a avut bucuria de a trimite peste hotare câțiva misionari. Printre cei mai cunoscuți, au fost fratele Constantin Tolici și fratele Ilie Curmătoreanu. Chiar și în perioada comunistă, experiențele misionare relatate de fratele Tolici au înviat spiritul multor comunități pe care dânsul le-a vizitat. L-am auzit personal, în câteva ocazii, și ce m-a impresionat în mod deosebit era faptul că nu prezenta cifre, statistici sau botezuri, în primul rând. Grija dânsului era să ne învețe câte un cântec în limba malgașă, să ne arate și să ne lase să pipăim pielea de crocodil și alte obiecte aparținând culturii Madagascarului. Pe vremea aceea, eram copil, abia mai târziu aveam să înțeleg care este secretul atracției irezistibile a misionarismului.

Mai recent, alți câțiva adventiști români au avut privilegiul să lucreze ca misionari. Îmi vin în minte acum nume ca dr. Paul Gheorghe (și familia), Emilia și Nicolae Roșu. Din păcate, încă nu beneficiem prea mult de impresiile și de experiența lor.

În ultimii ani, structura misionarismului a suferit o schimbare radicală. Perioadele de lucru sunt mult mai scurte, din cauze diferite. Dacă până în anii '70 misionarii erau trimiși pentru o perioadă medie de 10 ani, începând cu anii '80, perioada medie a scăzut la 6 ani. Anii '90 reduc durata medie la 3-4 ani. Cele mai multe proiecte durează acum unul sau doi ani.

Numărul misionarilor pe termen scurt a crescut vertiginos în ultimii ani. Se estimează că a atins 50% din totalul misionarilor care pleacă din Statele Unite ale Americii.¹ Lo-

curile în care sunt trimiși sunt extrem de diverse, ca și modalitățile și organizațiile care îi trimit.

Numărul misionarilor și al agențiilor adventiste care trimit misionari a crescut mult. Cele mai importante grupări sunt studenții misionari, adventiștii voluntari, lucrătorii ADRA și Maranatha, însă există o sumedenie de alte organizații mai mici și chiar proiecte ale unor biserici locale. În 1994, au plecat din SUA peste 1.000 de studenți, ca misionari voluntari pe termen scurt, în comparație cu cei 800 de misionari pe termen lung (cel puțin 6 ani).²

Există câteva motive sau cauze care au determinat această dezvoltare spectaculoasă. În primul rând, transportul și comunicațiile sunt mai rapide și mai ieftine decât oricând. În anii 1700, William Carey a cheltuit echivalentul a 400.000 de dolari pentru a ajunge împreună cu familia sa în India. Astăzi, o călătorie în jurul globului, cu avionul, poate costa 1.500 de dolari. Atunci se pleca pentru un timp foarte lung, datorită costului și duratei drumului, care putea să se întindă pe perioade de săptămâni și luni cu vaporul, cu trenul, cu căruța cu cai, pe jos etc. Astăzi, drumul până la cel mai îndepărtat punct geografic nu durează mai mult de 24 de ore. Comunicațiile au făcut un salt impresionant, de la scrisorile care ajungeau la destinatar după luni de zile de la expediere, la faxurile sau la corespondența electronică transmise instantaneu. Revoluția comunicațiilor este în plină desfășurare, iar lumea se „micșorează”. Pentru prima dată în istorie, misionarismul pe termen scurt capătă sens!

În al doilea rând, misionarii pe termen scurt își pot oferi serviciile

fără a deturna complet cursul vieții lor. Studenții își pot întrerupe cursurile pentru un an sau doi, sau chiar în timpul vacanței de vară, și apoi revin ca să-și continue studiile. Meseriașii pot lua concediu fără plată sau să-și întrerupă lucrul, pentru ca apoi să se întoarcă să lucreze în același loc. Pensionarii pot lăsa casa în grija prietenilor sau a rudelor și să ofere zelul vârstei a treia pentru o perioadă scurtă.

În al treilea rând, pentru prima dată în istorie, bisericile și organizațiile misionare încurajează misiunea pe termen scurt. Cei care se întorc relatează cu entuziasm experiențele trăite și îi „contaminează” și pe alții cu entuziasmul lor. Cu cât sunt mai mulți cei care iau parte la acest tip de misionarism, cu atât pot veni mai mulți în contact direct cu realitățile misiunii actuale.

Așadar, misiunea externă pe termen scurt prezintă avantaje. Iată câteva dintre ele. Mai întâi, misionarii pe termen scurt sunt primii beneficiari. Ei câștigă o perspectivă asupra lumii, cu toate problemele și nevoile ei. Misiunea pe termen scurt este și o ocazie de a-și testa propriile capacități de adaptare la diferite solicitări în slujire. Se nasc noi prietenii, atât cu colegii misionari, cât și cu oamenii pe care îi slujesc. În urma alegerii de a sluji altora, ei trăiesc satisfacția împlinirii. În același timp, își dau seama care sunt beneficiile îngrijirii de nevoile materiale și spirituale ale altora.

Apoi, și cei sluiți beneficiază de pe urma misionarilor pe termen scurt. Ei observă grija și interesul misionarilor față de ei. Câștigă o nouă perspectivă asupra propriei lumi, în care trăiesc, și asupra lumii în care trăiesc alții. Primesc ajutor material și/sau spiritual. Ajutorul material sau spiritual diferă de la un primitor la altul, însă principalul avantaj rămâne nemăsurabil - sensul profund al dragostei și purtării de grijă a misionarilor.

Nu în ultimul rând, organizația care trimite misionari beneficiază de pe urma lor. Se constată o dedicare, o consacrare mai mare față de misiune și față de biserică.

Crește puternic potențialul pentru slujire, atât în biserica locală, cât și în afara ei. Se obține o nouă viziune în ce privește rolul bisericii și posibilitățile de slujire. Se creează o bază de resurse umane pentru activități misionare viitoare, îndeosebi pentru cele pe termen scurt.

S-a constatat că o treime dintre cei care gustă frumusețea acestor „aventuri” misionare revin pentru un nou termen, în intervalul a cel puțin patru ani. Viața devoțională și de rugăciune a misionarilor pentru câmpurile misionare este puternic consolidată și se observă creșterea sprijinului lor financiar pentru astfel de programe. Interesul și activitatea misionară aproape se dublează în biserica ce susține proiectul misionar.

Potențialul bisericii adventiste din România este recunoscut. Suntem, însă, destul de mulți, neimplicați în activități evanghelice și care nu ne-am găsit încă locul. De asemenea, avem nevoie de o experiență interculturală și de o largire a orizontului în ce privește aplicarea însărcinării misionare din Matei 28,18-20. Dar, cu analiza detaliilor acestei porunci a Domnului Isus, ne vom ocupa într-un articol viitor.

Până atunci, aștept opiniile și impresiile tuturor celor interesați, pe adresa: Cristian Dumitrescu, strada Plantelor 12, București, sectorul 2, cod 70308.

1 „What in the World is God Doing?” Discipleship Journal (November-December, 1993), 66.

2 „Salute the Youth”, The Volunteer (May-June, 1995), 3.

Nu i se învăteau limbile / (continuare din pag. 20)

în tine ceva care poate să gândească. Când lași să pătrundă în mintea ta gânduri rele, atunci faci lucruri rele. Este ca și când în ceasul tău ar intra mizerie sau rugină. De fiecare dată când te gândești să iei ceva care nu-ți aparține sau să spui ceva care nu este adevărat, tu lași să-ți intre praf în minte. Dar este foarte greu ca acest praf să fie scos afară și mintea noastră să fie curățită.”

Lumina cerului în ochii unui copil / (continuare din pag. 18)

cultural în care trăim, că suntem diferiți! Putem, prin puterea care ni se oferă, să învățăm metodele Împărăției lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a chemat să-I servim cu toată inima, din iubire. El ne-a chemat să transmitem mai departe această iubire copiilor și copiilor copiilor noștri. De când erau în leagăn, noi am început să-i învățăm pe copiii noștri teologia noastră, când îi luam în brațe. Când am plâns noi înșine în leagăn și când am fost luați în brațe și sărutați, am învățat că suntem iubiți. Noi îi învățăm pe copiii că sunt sfinți, inviolabili, dacă facem același lucru pentru ei.

Isus are o iubire profundă pentru copii. Ei aveau un loc special în inima Sa și El i-a înfățișat ca fiind modele în Împărăția lui Dumnezeu, o comoară sfântă, care ne-a fost încredințată și pe care să o tratăm cu deosebită iubire și compasiune. Nevinovăția, simplitatea și încrederea copilului ne descoperă aceste dimensiuni ale iubirii lui Dumnezeu și ne ajută să înțelegem cum trebuie trăită viața ca om. Bucuria lor molipsitoare ne mângâie și ne înveșește. Puterea lor de a atrage atenția iubitoare seamănă mult cu puterea lui Dumnezeu, a cărui iubire irezistibilă atrage un răspuns plin de iubire din partea noastră. Să vină copiii, căci a unora ca ei este Împărăția cerurilor!

„Cum ar putea să-mi fie cutățită mintea?” întrebă Pedro.

„Pedro, nu este nevoie să mergi la Lima. Poți să începi îngenunchind aici, lângă catedră, și rugându-L pe Domnul Isus să-ți curățească sufletul. Apoi mâinile tale vor face fapte bune și iubitoare, iar limba ta va rosti cuvinte frumoase, plăcute.”

Dart, A. O. (1966). *Tips for storytellers*. Nashville, TN: Southern Publishing Association. Adaptată și folosită cu permisiune.

NET '96 - 111 experiențe

Radio Vocea Speranței a lansat o serie excepțională de trei casete audio, cu relatări din toată țara, despre NET '96 - convertiri surprinzătoare, rezistență eroică, biruință în rugăciune, dovezi incontestabile ale providenței în acest program. Retrăiți atmosfera inconfundabilă a serilor cu pastorul Mark Finley și descoperiți ce se întâmplă când adevărul pătrunde în viață.

Casetele sunt disponibile la sediile conferințelor și la studioul RVS București (telefon nou: 312 8315). Prețul setului de trei casete: 15.000 lei.

AMiCUS

Convenția Națională

Dr. Humberto Rasi, directorul Departamentului pentru educație al Conferinței Generale, însoțit de dr. Ronald Stradowsky, de la Diviziunea Euro-Africa, a participat la Convenția Națională a Asociației Studențești AMiCUS, care a avut loc la Brașov, între 28 noiembrie și 1 decembrie 1996.

Înființată în 1992, cu personalitate juridică din 1993, asociația a fost fondată de studenți adventiști, având ca scop transmiterea Evangheliei veșnice colegilor și prietenilor lor, prezentându-L pe Isus Hristos în toată plinătatea Lui, într-un limbaj accesibil societății în curs de secularizare.

Au participat delegații celor nouă filiale active, aproximativ 100 de invitați dintre membrii asociației din toată țara și din Republica Moldova. Lor li s-au alăturat frații Ion Buciu-man, George Modoran și Viorel Dima, de la uniune. Programul a cuprins prezență, studii și dezbateri, ocazii de consacrare și închinare în cadrul comunității Brașov A.

Fratele Humberto Rasi, întemeietorul AMiCUS și redactorul șef al revistei *Dialog*, a prezentat următoarele subiecte: Adven-

tismul și cultura. Cum să descoperi voia lui Dumnezeu pentru tine însuși, Mireasma lui Hristos, Sistemul adventist de educație în America de Sud și Organizația Internațională AMiCUS, care au fost primite bine de studenți.

La Convenția Națională anuală sunt aleși conducătorii asociației, care pentru acest an sunt: Lorena Simionescu (biochimie, București) - președinte, Ionela Mureșan (sociologie, Cluj-Napoca) - secretar și Harry Blaj (muzică, Brașov) - trezorier.

Atmosfera spirituală și maturitatea manifestate în deciziile care s-au luat sunt garanția faptului că Dumnezeu binecuvântează lucrarea din centrele universitare, segmentul societății în care Evanghelia are o șansă extraordinară să transforme societatea.

Organizarea studenților brașoveni, ajutați de Valentin Bota, a fost la înălțime. Într-o discuție de evaluare, fr. Rasi a apreciat mult mișcarea noastră studențească și orientarea ei misionară.

Gabriel Bardan, coordonator AMiCUS

Într-un număr viitor, vom prezenta un interviu pe care dr. Rasi l-a acordat revistei noastre.

Rezultatul încetării lucrului în Sabat îi surprinde pe necredincioși. Când Bob și Anita Yost și fiul lor Dave au deschis o firmă pentru comercializarea utilajelor agricole, condusă după principii creștine, la St. Francis, Kansas, necredincioșii credeau că vor da faliment, dacă firma lor se închide sâmbăta.

Aceasta se întâmplă în urmă cu 30 de ani și firma lor a supraviețuit. De fapt, ei au avut atât de mult succes, încât alte firme din localitate le urmează exemplul. Familia Yost a mai reușit și să ajute mica lor biserică să crească de la 5 la 25 de participanți.

Adventist Review, 11 aprilie 1996

Universitatea Loma Linda va oferi educație în domeniul sănătății publice în China. Școala de sănătate publică a Universității Loma Linda a primit fonduri pentru un program de educație pe o perioadă de patru ani, care să ajute la pregătirea medicilor cu funcții de conducere în domeniul sănătății publice, din provinciile Chinei.

Cursurile, cum sunt cele de metode de sondaj despre sănătate, de întocmirea programului, de comunicații și de redactare a proiectelor pentru obținerea de fonduri umanitare, vor ajuta cadrele medico-sanitare să facă și să pună în aplicare programe de sănătate, bazate pe modele pe care le-au învățat de la profesorii de la Universitatea Loma Linda și de la universități chineze, care au efectuat vizite. Ca urmare, cadrele sanitare vor putea servi mai bine nevoilor oamenilor din comune și sate îndepărtate.

Acest proiect este făcut în colaborare de către Universitatea Loma Linda, Institutul național de educație sanitară din ministerul chinez al sănătății și Organizația Mondială a

Sănătății. Dr. Barbara Choi, profesor asistent de promovare a sănătății și educație sanitară la Loma Linda, va conduce proiectul, împreună cu alți specialiști din cadrul universității.

Anterior, au avut loc mai multe conferințe pentru pregătirea de conducători medico-sanitari ai provinciilor Chinei. Pentru 1997, este prevăzută o conferință națională, la care se vor întruni specialiștii adventiști din China în domeniul sănătății, ca să se cunoască și pentru schimb de experiență. Aceasta va fi prima întâlnire a cadrelor sanitare adventiste din China. Pentru primăvara lui 1998, este prevăzută o altă conferință, finanțată de Centrul medical al Universității Loma Linda împreună cu Universitatea de medicină din Beijing, și care va avea drept scop însușirea de către cadrele sanitare medii din spitale și clinici a unor tehnici avansate de educație a pacienților.

EUD, News Items, 2 decembrie 1996

Comunitatea dumneavoastră are nevoie de o orgă electronică?

VALIMPEX vă oferă pianе, orgi și sintetizatoare electronice, aparatură HI-FI și HI-END, cu 10-30 % sub prețul pieței!

Sunați la 01/6862919.

Ce e scris rămâne

Curierul Adventist în 1996 - note de lectură

Ca un cititor împătimit ce sunt, nu mă pot abține să nu recitesc cărțile care-mi plac și să nu revăd publicațiile care mă interesează. *Curierul Adventist* este o revistă care mă interesează foarte mult, ca adventist, ca pastor și ca unul care deseori îl citesc prima dată, încă înainte de a fi tipărită.

În seara aceasta, am revăzut colecția *Curierul Adventist* 1996. Vreau să spun că am analizat cu interes conținutul, structura tematică, am re trăit evenimentele semnificative ale anului trecut, dar, mai ales, am recitit cu plăcere articole care mi-au atras atenția la apariția lor. Și am constatat că rămâne în continuare adevărat ce spuneau românii - *verba volant, scripta manent* (ce scrie și rămâne).

Curierul Adventist, în ciuda faptului că este doar o revistă, rămâne. El are atât valoare istorică, prin consemnarea evenimentelor semnificative din viața bisericii, cât și substanță, prin conținutul multor articole publicate în paginile sale.

Așa că mi-am propus, stimate cititori ai *Curierului Adventist*, să vă scriu ca de la cititor la cititor și să vă reamintesc câteva dintre articolele care, pentru mine, rămân peste timp. Evident, este o selecție subiectivă și incompletă, de aceea, de ce nu, recitiți colecția *Curierul Adventist* 1996 și trimiteți la redacție propriile dumneavoastră preferințe.

Trebuie să mărturisesc că mă hotărâsem să nu aleg decât un articol din fiecare lună, dar în una-două ocazii nu m-am putut hotărî și am ales câte două... și cred că, dacă mai citesc o dată revistele, s-ar putea să aleg și mai multe.

Curierul a debutat în ianuarie cu un articol amplu (continuat până în aprilie, inclusiv), scris de fratele Aron Moldovan - *Advenția și serviciul militar*. O necesară și binevenită tratare istorică și doctrinală a acestei probleme preocupante, controversate și atât de mult speculate. Un articol de referință peste timp.

Nu la voia întâmplării, în numărul din februarie este tratat un alt subiect de interes și de actualitate în articolul *Condamna Biblia consumul moderat de băuturi alcoolice?* al lui James Coffin, preluat din *Adventist Review*. Pentru cei care locuiești în zone viticole, în care vinul curge gărlă, dar și pentru alții, articolul răspunde clar, documentat și biblic acestei întrebări.

Curierul din martie ne aduce în atenție un subiect extrem de actual, prin articolul *În căutarea adevăratei spiritualități* (continuat în aprilie). Ce înseamnă spiritualitate și cum arată adevărata spiritualitate, iată întrebări la care autorul, Lorin Wade, profesor de teologie, răspunde clar și documentat, într-un limbaj precis și plăcut.

N-am putut să nu aleg editorialul din aprilie, *Poporul cărții, ieri și azi*, nu doar pentru că iubesc cărțile, ci, mai ales, pentru că sunt întru totul de acord cu afirmația fratelui Bocăneanu: „Ceea ce este astăzi biserica se datorează acelor cărți uzate de atâta citit de lângă veioză. Ceea ce vom lăsa bisericii de mâine depinde de ceea ce aflăm acum acolo”.

Numărul din mai a adus, o dată cu primăvara, vești bune pentru cei care se luptă cu teama și cu nesiguranța, prin articolul fratelui Robert Folkenberg - *Judecata și crucea*. Armonia biblică a celor două este afirmată cu tărie, iar cei nesiguri, care se luptă cu îndoiala, sunt încurajați pastoral de un pastor.

În iunie, apare în *Curier* un articol extrem de binevenit. Este mărturia unui adventist laodicean care trăiește experiența reîntâlnirii cu Isus, și aceasta în schimbă complet. *Interogatoriu la 9000 metri altitudine* al lui Kent Hanser este un interogatoriu cărui răspuns îți rău să te supunem din când în când.

Numărul din iulie m-a pus în dilemă. Trebuia să aleg un singur articol. Până la urmă, am rezolvat dilema: am ales două articole. De fapt, un articol și o serie de trei articole. Cele trei, începând din mai, intitulate simplu, de fratele Lucian Cristescu, *Misionar în Filipine*, mustesc de viață, de viața plină de parfumuri exotice, de aventură și, mai ales, de minuni, minuni proaspete pe care Dumnezeu vrea să le facă și în România, nu doar în Filipine.

De o altă factură, dar la fel de adevărat și de necesar, este articolul *Zece lucruri pe care să nu le spunem celor necășătoriți*. Cu sensibilitate gingașă dăruită de Dumnezeu, Susan Maycinic ne aduce aminte că noi, cei cășătoriți, putem foarte ușor să-i rănim pe cei care sunt singuri.

Deși lună de vacanță, august ne-a propus un articol „greu”: *Ce învățăm de la o biserică în curs de dispariție*. Samuele Bacchiocchi, teolog cunoscut și autor

prolific, face o analiză pătrunzătoare a primejdiilor care pândesc orice biserică. Iar noi, adventiștii, suntem o biserică.

Apoi, am păcătit din nou. Am ales și din numărul pe septembrie tot două articole, dar n-o voi mai face până la sfârșitul anului. Este *chemarea lui Dumnezeu, de Ion Dybdahl* tratează concis și didactic noțiunea de rămășiță, iar afirmația autorului, că „adevărata concepție despre rămășiță este o ancoră fermă”, este susținută cu argumente puternice și inspirate.

Folosirea corectă și folosirea greșită a unui dar prețios, de Joe Engelkemier, aduce un punct de vedere practic și util cu privire la folosirea bogatului dar al „Spirituului Profetic”. Este un ghid extrem de util și de bine structurat, cu privire la modalitatea de a studia și a folosi acest dar.

Anul acesta, *Curierul Adventist* a fost preocupat constant să prezinte *Sănătatea ca misiune*. Fiecare număr a avut ceva pe această temă, iar directorul departamentului de sănătate de la Unime, doctorul Gily Ionescu, și-a făcut cu prisosință datoria. Dar, din octombrie, am ales articolul *Viața și stilul de viață*, al lui Benjamin Lau, pentru complexitatea tratării subiectului și pentru experiența care răzbate din el, în domeniul cu care începe să se confrunte și societatea românească.

În noiembrie au fost publicate prelegerile Săptămânii de rugăciune și am remarcat lipsa de complexe cu care autorii români ai prelegerilor s-au încadrat în tema generală.

Decembrie a adus un articol excepțional, pe o temă fierbinte, care derivă din întrebarea cercetătoare: „Unde este turma aceea...”. Richard și Brenda Duerksen ne îndeamnă *Să-i aducem pe copiii noștri la Hristos* și, în unsprezece modalități simple și practice, dar nu ușoare, ne arată cum să facem acest lucru. Articolul merită să fie citit și recitit.

Rămâne ce s-a scris, și e bine că rămâne. Numai că unora, rămâne în minte, ceea ce nu este bine. Sper să nu se întâmple așa cu revista *Curierul Adventist*. Dacă pe undeva prin casa dumneavoastră există cele 12 numere din 1996, recitiți-le. Merită.